

PROLETARIS DE TOTS ELS
PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Mobilitzacions del 2 de desembre

Marxem de l'OTAN

Reunió del Comitè Central

Cap al VII congrés

774

2a. QUINZENA DE NOVEMBRE
1984

EDITORIAL

Cap al
VIIè Congrés 3

POLÍTICA

Comité Central 4
Marxem de
l'OTAN 7
Pressupostos
de l'estat 8
Nova llei
de règim local 9

TREBALL I ECONOMIA

CC.OO. guanya 11
El PSUC
i l'AES 13

CULTURA I SOCIETAT

Referendum OTAN 14
Per la pau 15

INTERNACIONAL

Nicaragua 19
Victòria del poble saharià 20

EL PARTIT

El PSUC es recupera .... 22 i 23

El proper número de
TREBALL costarà 100 ptes.
L'augment es fa per l'encariment
dels processos industrials
Així mateix, esperem que
l'augment ens permeti mantenir
el millorament del TREBALL
que teniu a les mans. Gràcies.

MARXEM DE L'O.T.A.N.

MARXES PER BARCELONA FINS EL PARC DE LA CIUTADELLA

CONVOQUEN:

Coordinadora pel Desarmament i la Desnuclearització:

Col·lectiu i Comissions per la Pau i el Desarmament de l'Hospitalet, Badalona, Sabadell, Sant Boi, Cornellà, Cerdanyola, Ripollet, Sant Andreu, Carmel, Sagrera, Guinardó, L'Eixample i Poble Nou. Col·lectiu Anti-Otan pel Desarmament i la Desnuclearització de Sta. Coloma. Comissions per la Pau de 9 barris, Sgda. Família. Col·lectius de Treballadors per la Pau i el Desarmament de Miniwatt, La Maquinista, Banca, Sanitaris per la Pau. Col·lectiu "Salut i Pau de Badalona. Comité Anti-Otan de Sants. Col·lectiu d'Acció Popular de Clot-Camp de l'Arpa. Grup Anti-militarista del Besós. Col·lectiu "Al Vent" de St. Feliu. Comité Anti-nuclear de Catalunya. Comité Anti-nuclear i Ecologista de Mollet. Universitaris per la Pau. Dones Anti-militaristes. Moviment d'Objectors de Consciència. Justícia i Pau.

Comissió per la Pau d'Horta i Comissió per la Pau i el Desarmament de Sitges. Associació Anti-Imperialista de Catalunya. Comissions per la Pau i la Llibertat de Història i Filosofia, I.N.B. Montserrat.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Director: **Jordi Guillot**

Cap de Redacció: **Eduard Jiménez**

Consell de Redacció: **Jaume Botey, Jordi Castan, Josep M.ª Clariana, Sebastià Guirado, Alfons Labrador, Miquel Núñez**

Correcció: **Miquel Vidal**

Fotografia: **Pérez Molinos**

Redacció, administració i subscripcions: **Ciutat, 7. 08002 Barcelona. Tel. (93) 301 05 54**

Edita: **Partit Socialista Unificat de Catalunya**

Impressió: **GRATESA: Galileu, 347, TERRASSA.**

Telèfon (93) 788 74 58

Dipòsit Legal: **B. 16.948-77**

Opinió del lector

Benvolgut company,

Un «forat» legal permet, als mercaders del cinema, burlar les disposicions relatives a la projecció de producció nacional en sales d'estrena cada x dies de projecció estrangera. Com a espectador, sento vergonya aliena en comprovar com les sales d'exhibició colonitzades per aquells han de projectar un cop darrera l'altre els mateixos títols des de fa anys quan es tracta de complir l'anomenada «quota de pantalla». I això afecta molt especialment els pocs films parlats en català disponibles a l'actualitat, que no tenen ni tan sols aquesta opció.

Aquests senyors —em refereixo, per si no queda prou clar, als distribuïdors— no tenen ni tan sols la decència de variar aquests títols, d'incloure'n algun en català, en una paraula, de variar l'oferta... encara que els exhibidors continuessin malcomplint aquesta normativa «foradada». (Si això no és una pràctica mafiosa que vingui en Buscetta i ho vegi.) I no parlem dels

curtmetratges: és un turment veure els mateixos curts una i una altra vegada als mateixos cinemes d'estrena —¿on és la producció de curts en català?—, els quals, a més a més, els dies que la gent que treballa pot «anar al cinema», augmenten el preu de l'entrada. Com si els cigrons de què parla en Fraga en els seus apocalíptics discursos adreçats a les «classes mitjanes» s'haguessin de pagar més cars comprats en dissabte o diumenge.

En conclusió; tot sembla un contuberni empresarial ideat per una «forja de amigues» —per citar el títol d'un dels films «de quota» tan repetits—, ¿o és una màfia la que controla l'espectacle?, decidits tots ells a fastigujar l'espectador alhora que provoquen el seu refús dels curts. ¡I diuen que hi ha crisi! Tal vegada pensen que menystenint l'espectador trobaran la solució. Per això em pregunto: ¿És que l'administració no pot corregir aquest desgavell?

Romà Oltra i Costa (Barcelona)

Jordi Guillot, nou director de TREBALL

La reunió del Comitè Central del dia 24 de novembre escollí Jordi Guillot Miravent com a nou director de TREBALL. En Jordi Guillot, nascut a Barcelona el 23 d'abril de 1955, ingressà al PSUC el juliol del 1974 a la universitat. Va tenir diferents responsabilitats polítiques i sindicals, entre elles secretari general de la federació de sanitat de CCOO i secretari polític del comitè local de l'Hospitalet de Llobregat, del PSUC. Ha estat també regidor de l'Ajuntament de l'Hospitalet. L'any 1981, al VI congrés, fou escollit membre del Comitè Central i, el gener del 1984, membre del Comitè Executiu i del Secretariat del Comitè Central com a secretari de política comunicacional.

Cap al VII congrés

Participació, reflexió, renovació

Amb l'aprovació per part del Comitè Central —en la seva reunió del dia 24 de novembre— de la carta de normes i dels avantprojectes de reglament, tesis i modificació dels estatuts, entrem a la recta final del període pre-congressual del VII congrés del PSUC.

Un congrés els objectius del qual han estat marcats de forma concreta i precisa: readequar la nostra estratègia eurocomunista a la situació actual, definir un projecte programàtic que sigui resposta i alternativa als problemes de la Catalunya de finals del segle XX, renovar els mètodes i estils de treball de la nostra organització, renovar la direcció en el sentit de crear un equip dirigent capaç de portar endavant aquestes propostes. Aquests objectius els inserim en la batalla per la recuperació de l'hegemonia de l'esquerra a Catalunya, la qual cosa exigeix l'enfortiment organitzatiu del PSUC.

Aconseguir que reeixim en aquests dos reptes dialècticament entrelaçats —de definició d'un programa i una política clarament d'esquerra que sigui un punt de referència en la batalla de l'hegemonia enfront el nacionalisme conservador que representa CiU, i de recuperació de la influència social i enfortiment organitzatiu del PSUC— exigeix un procés pre-congressual com l'hem caracteritzat en el titular d'aquest editorial: **participació, reflexió i renovació.**

Participació del conjunt del partit en la discussió dels materials del congrés. Perquè és una exigència de la nostra democràcia interna, perquè només mitjançant la participació aconseguirem la corresponsabilització del conjunt del partit en l'aplicació de la política que definim i farem un pas més en l'homogeneïtzació i unitat del PSUC. Assegurar la participació dels nostres afiliats en el debat pre-congressual ens permetrà enriquir-ne les propostes amb les múltiples experiències que avui genera el partit.

Hem de dur el debat a les empreses, als barris i localitats, al conjunt dels sectors de l'esquerra a Catalunya, a fi de contrarestar, polemitzar i enriquir les nostres alternatives. Per connectar amb les exigències i necessitats de la societat catalana, conscients de les nostres febleses i de la necessitat d'incorporar a la nostra reflexió el màxim nombre d'experiències que ara es generen entre els diferents sectors i moviments socials.

Reflexió en l'anàlisi i definició de propostes, rigor i criteris científics en les valoracions. Sabent que els treballadors, la societat, exigeixen respostes clares i directes, sense ambigüitats. **Reflexió** a partir de la utilització dels mètodes marxistes d'anàlisi, fugint de dogmatismes immobilitzadors i d'oportunismes tàctics, que ens permeti elaborar un projecte de transformació revolucionària de la realitat. Un procés de discussió pre-congressual que defugui les anàlisis de laboratori, en què ningú no en delegui la participació, convençuts que l'elaboració d'un projecte en un partit comunista no és una tasca d'un grup d'«estudiosos», sinó una síntesi de l'acumulació d'experiències teòriques i pràctiques del conjunt del partit i, més enllà, dels sectors socials on puguem portar aquest procés.

Renovació —que ha de començar en la preparació mateixa del congrés— dels mètodes i estils de treball del partit, per fer-los més racionals, oberts i participatius, que siguin una expressió del nostre programa i del nostre concepte de partit. **Renovació** que trenqui la contradicció, existent moltes vegades, entre la nostra definició de partit eurocomunista i les nostres pràctiques internes. **Renovació** de la direcció, fugint dels llasts del passat, dels personalismes i sectarismes, aïllant amb fermesa qualsevol símptoma que impedeixi que el procés de renovació de la direcció del partit sigui, un cop més, motiu de traumatismes interns i no pas un procés natural d'elegir la millor direcció possible per tirar endavant la política que aprofitem al VII congrés. Els militants del PSUC volem la renovació de la direcció, no pas com un element de degradació del partit, sinó per al seu enfortiment. En això hem de ser alhora fermes i audaços.

I és en aquest procés que TREBALL inicia una nova etapa. Una etapa marcada, no tant pel canvi de director, sinó per la reorientació i definició d'un projecte global per a publicacions del PSUC, en què TREBALL juga un paper clau com a òrgan central del partit.

En abordar la nova etapa que s'inicia amb aquest número, la direcció de TREBALL ha hagut de partir de la primera exigència que teníem: recu-

perar la credibilitat de TREBALL, en primer lloc entre els militants. I això vol dir donar una identitat i un sentit a la nostra revista, fer-la útil. Sense grans ambicions, però aprofitant-ne totes les potencialitats. I la conclusió a què hem arribat és que, si algun sentit té editar i llegir TREBALL, és que serveixi d'instrument d'informació, opinió i reflexió, motor de l'acció política. Que faciliti als nostres militants i quadres, als lectors —pels elements que incorpora la publicació— el treball polític. Adaptant aquests criteris a la periodicitat de sortida de TREBALL, perquè tingui el lloc que li correspon entre les nostres publicacions.

I això ens ha obligat a fer canvis importants en la confecció de TREBALL, per fer-lo més atractiu, per facilitar-ne la lectura. Definir un sumari d'acord amb els objectius suara esmentats, incorporar amplis dossiers sobre temes específics i d'actualitat, realitzar un esforç informatiu sobre temes que (com el laboral, l'internacional i el comarcal i local) estan molt mal tractats pels mitjans de comunicació. Tractar la vida del partit basant-nos en les seves experiències. Obrir les nostres pàgines a la participació i l'aportació, més enllà dels rengles del partit, col·laborar amb el procés de debat de l'esquerra.

Tenim un gran repte davant nostre, que no passa només per l'esforç de la redacció de TREBALL, sinó de tot el partit. Que exigeix augmentar la difusió del nostre òrgan central, amb la venda i les subscripcions, i en això, les organitzacions i els militants, canals bàsics de la distribució, juguen un paper fonamental.

TREBALL té una utilitat i un sentit. Lligat a això, cal que en fem possible l'autofinançament. Això significarà un nou esforç. L'actual redacció hi col·labora fent un TREBALL més atractiu, amb una temàtica d'interès abordada amb rigor; el partit també hi ha de participar, tant en la confecció de cada número i la seva crítica com en l'augment de la seva difusió i venda. La situació del PSUC i el sentit comú ens impedeixen de mantenir els actuals dèficits econòmics.

VII congrés i nova etapa per a TREBALL: dos objectius ambiciosos però possibles que exigeixen imaginació, creativitat i rigor.

No voldria acabar aquest editorial sense dedicar unes línies a la valoració del paper jugat per Joan Sanjuan, l'anterior director, que ha aconseguit dirigir TREBALL i fer, doncs, que avui puguem pensar en noves etapes, en la difícil situació per què ha travessat el PSUC en el període posterior al VI congrés.

Jordi Guillot

Reunió del Comitè Central

Cap al VII congrés

El 24 de novembre passat es va reunir el Comitè Central del PSUC per discutir i aprovar els materials i documents del VII congrés. Congrés que se celebrarà a Barcelona els dies 16, 17, 18 i 19 de març del 1985.

Carta de normes i reglament

El Comitè Central va aprovar la carta de normes, en què s'assenyala la voluntat de fer que la preparació d'aquest congrés sigui una ocasió de debat en el conjunt del partit, però, alhora cal impulsar aquest debat cap la societat catalana. Els membres del Comitè Central van ratificar la necessitat de reflexionar sobre les alternatives polítiques que cal oferir per fer front a l'ofensiva del catalanisme conservador a Catalunya i també per fer front a la creixent frustració que, cada cop més, la política del govern PSOE genera. En aquest mateix sentit es va subratllar: «**cal que estímulen al màxim la participació activa dels militants, però superant el marc de les nostres organitzacions, creant formes originals de debat, per tal que les resolucions del congrés reflecteixin el sentir i l'opinió de tots els comunistes, però també d'aquelles altres persones, sectors i entitats que, en el seu pensament i la seva praxi, incorporin el valor transformació com un element irrenunciable per tal d'aconseguir avançar en una línia de canvis reals en les estruc-**

tures d'aquesta societat». S'aprovà també el reglament pel que es regirà el VII congrés.

S'aprovaren les tesis programàtiques

Els més de setanta folis de què consta el projecte de tesis van ser elaborats per una comissió de trenta membres presidits per Miquel Núñez i coordinats per Ramon Espasa. Aquest últim va ser l'encarregat de presentar les seixanta-sis tesis de què consta el projecte i contestar les esmenes presentades pels membres del màxim òrgan de direcció del PSUC.

Durant més de quatre hores es van discutir les esmenes parcials presentades, així com tres esmenes a la totalitat que foren rebutjades per una àmplia majoria.

Finalment, el Comitè Central del PSUC va ratificar els objectius d'aquest període pre-congressual i del VII congrés mateix: readequar l'estratègia eurocomunista i la situació actual; redefinir un projecte programàtic que doni resposta als interrogants de la Catalunya dels 80, i aconseguir la recuperació de l'hegemonia del PSUC en el si de l'esquerra catalana.

Declaración del Comité Central del PSUC

El Comitè Central del PSUC se reúne cuando la opinión pública todavía se siente conmovida por las acciones terroristas de Bilbao y Madrid, contra el dirigente de Herri Batasuna Santi Brouard y el general Luis Rosón Pérez. Ambos atentados apuntan a un mismo objetivo: agredir la convivencia democrática.

El Comitè Central del PSUC denuncia estos actos criminales y, al llamar la atención sobre su intencionalidad, evidencia la necesidad de que, al lado del rechazo más enérgico, se defiendan, también con energía, las libertades democráticas.

El Comitè Central del PSUC ha examinado la situación política y, dentro de ella, de una manera especial, el debate en el Congreso de los Diputados sobre «el estado de la nación» y sobre los Presupuestos para 1985, que ha confirmado el abandono por parte del gobierno del programa electoral del PSOE y del que esbozó Felipe González en el discurso de investidura.

Dicho abandono, y la asunción explícita de la política preconizada por los partidos de centro-derecha, han sido particularmente rotundos en dos cuestiones capitales: la política exterior y la política socio-económica.

La propuesta del presidente de buscar un consenso parlamentario para mantener a España dentro de la OTAN supone un viraje de 180 grados con respecto a la política exterior defendida por el PSOE desde la oposición y durante su campaña electoral. El presidente ha renunciado sin ningún pudor a su famosa afirmación de que «**si entrábamos en la OTAN por mayoría simple, el PSOE, al ganar las elecciones, nos sacaría de ella por mayoría simple**».

La oferta de consenso a partidos que apoyaron el ingreso de España en la OTAN y que defienden la permanencia en ella sólo se explica como un intento de hacer aparecer como «inevitable», como «concesión» a los grupos parlamentarios, el cambio que supone pasar del **no** a la OTAN al **sí** a la OTAN.

Las demás cuestiones que Felipe González incluyó en el decálogo base de su oferta de consenso están pensadas para hacer tragar a los electores socialistas la decisión del gobierno de mantener a España en la OTAN, es decir, para facilitar la campaña que ha emprendido el gobierno para lograr que los españoles se pronuncien en el referéndum a favor de la permanencia.

Pero los partidos de centro-derecha —que, naturalmente, celebran el cambio de orientación del gobierno— consideran que no hace falta hacer ningún referéndum, sino cumplir la decisión de las Cortes anteriores.

De ahí que todavía sea más necesario que antes del debate sobre «el estado de la nación» proseguir la acción ciudadana por la convocatoria de un referéndum, con una pregunta clara, que el gobierno

se compromete a respetar, así como la intensificación de la campaña en favor de la salida de España de la OTAN, tanto en función de la seguridad española como de nuestra aportación a la lucha mundial por la paz, para detener la carrera armamentista, por el desarme progresivo y por la disolución de los bloques militares.

La aceptación por parte del gobierno de la permanencia de España en la OTAN coloca irremediamente a nuestro país en el espiral del aumento irracional de los gastos militares, tal como ya registra el proyecto de Presupuestos para 1985. La pertenencia en la OTAN conlleva, además, supeditar la política exterior española a los intereses y al dictado de EE.UU. El anuncio hecho por el presidente de que se establecerán relaciones diplomáticas con Israel, así como el abandono de los compromisos adquiridos por el PSOE con el Frente POLISARIO para pasar a apoyar la política militarista del rey de Marruecos, suponen ya una rectificación pro-EE.UU. de la política tradicional española, y especialmente de la izquierda española, respecto a los países árabes.

La sumisión de la política exterior del gobierno a la de EE.UU. se expresa aún con mayor gravedad en su actitud hacia Centroamérica, particularmente hacia Nicaragua. Poco a poco, el gobierno ha ido debilitando su apoyo al gobierno sandinista y se ha ido acercando a la política de los EE.UU., obstinados en una guerra no declarada contra la patria de Sandino, que incluye la preparación material y la amenaza pública de ocupación militar del país.

En este marco hay que situar hechos tan escandalosos como el que Felipe González se haya entrevistado en Madrid con Edén Pastora, jefe de la guerrilla anti-sandinista del sur, y luego no haya recibido, cuando pasó por Madrid, al ministro de Relaciones Exteriores de Nicaragua, Miguel d'Escoto; o que el PSOE haya sido el único partido socialista de Europa occidental que no envió observadores a las recientes elecciones nicaragüenses, que han confirmado la representatividad del Frente Sandinista de Liberación Nacional y cuya limpieza democrática ha merecido un reconocimiento universal, excepto, claro está, del gobierno de EE.UU.

El Comitè Central del PSUC saluda los actos y manifestaciones que han tenido lugar durante estos últimos días en Barcelona y en otras ciudades en apoyo de Nicaragua, y llama a los comunistas y a todos los demócratas a proseguir la batalla solidaria que debe impedir que se consuma la intervención militar que prepara EE.UU. De forma particular, llamamos a impulsar la iniciativa denominada «Un voto por la paz en Centroamérica», promovida por el premio Nobel de la paz, Adolfo Pérez Esquivel, firmando y haciendo firmar las papeletas de voto. Y expresamos nuestra solidaridad con el pueblo chileno, que está sufriendo estos días la dura represión del general Pinochet ante

su firme voluntad de recuperar la democracia.

Llamamos también a todos los comunistas y simpatizantes a hacer el máximo esfuerzo para garantizar el mayor éxito posible a la **Marcha por la paz** convocada por la Coordinadora por el Desarme y la Desnuclearización para el próximo día 2 de diciembre.

La política económica defendida por Felipe González en el debate sobre «el estado de la nación» se ha manifestado, una vez más, como una decidida opción en favor de una política que dimite de hacer jugar un papel positivo a la inversión pública y que, en cambio, busca apoyo sin éxito en la economía privada, asegurando el aumento del excedente empresarial, reduciendo las rentas salariales, facilitando el despido libre y restringiendo y degradando las prestaciones sociales.

Una política que, si bien ha disminuido el déficit público no financiero y ha coincidido con la mejora de la balanza de pagos, ha fracasado en la lucha contra el paro, así como en lograr que el capital privado derive hacia las inversiones, que han ido disminuyendo durante estos dos últimos años.

Una política económica que está acompañada de una continua pérdida de puestos de trabajo, con graves amenazas de reestructuración, como las de SAFA, y con cierres de empresas tan significativas como Soler Almirall.

Esta política de ajuste duro ha producido, en los sectores siderúrgico y naval, movilizaciones de protesta por parte de los trabajadores que han sido duramente reprimidas en las atarazanas de Euskalduna, actitud de represión que condenamos enérgicamente, al mismo tiempo que expresamos nuestra solidaridad con los trabajadores afectados.

Esa política se ha visto claramente reflejada en el Acuerdo Económico y Social (AES), que hemos rechazado, conjuntamente con CCOO, porque significa la voluntad de imponer una orientación contraria a los intereses de la clase trabajado-

ra, contraria a la política de solidaridad que propugnamos; porque conduce a la disminución del poder adquisitivo de los salarios y las pensiones, no asegura la creación de puestos de trabajo, tiende a convertir el trabajo fijo en trabajo temporal, y abre la vía para hacer el despido más fácil, más rápido, más barato y colectivo. El PSUC, que habría considerado positivo poder llegar a unos acuerdos socioeconómicos basados en la solidaridad, al mismo tiempo que denuncia y seguirá denunciando el carácter regresivo y los condicionamientos negativos que el AES representa, estimula a sus militantes y a los trabajadores en general a seguir reivindicando, a través de los convenios colectivos, el mantenimiento del poder adquisitivo de los salarios y elementos concretos de la política de solidaridad.

El contenido de la política económica del gobierno del PSOE también se expresa en el proyecto de Presupuestos Generales del Estado, frente al que los comunistas hemos presentado una enmienda a la totalidad. Estos presupuestos, en comparación con los de los países del área de la Comunidad Económica Europea, son los más regresivos, tanto respecto a las inversiones y a la presión fiscal (que aumenta los impuestos directos en un 0'8 por ciento, es decir, por debajo del aumento de los indirectos) como respecto al capítulo de los gastos, en los que el porcentaje destinado a la Defensa se incrementa hasta el punto de dedicarle 1.800 millones diarios.

El carácter regresivo de estos presupuestos se manifiesta, también, en el crecimiento de la partida del INEM en poco más de un 6 por ciento, es decir, por debajo de la inflación, lo que hace imposible la ampliación de la cobertura de los desempleados. Y es especialmente grave la baja participación de los ayuntamientos que, en lugar de ampliarse como correspondería a una concepción presupuestaria progresiva que entiende a los ayuntamientos como una vía fundamental para la redistribu-

ción de la renta de una forma justa y participativa, verán reducido su porcentaje en términos reales al 5 por ciento, en contraposición con las promesas electorales del PSOE, que apuntaban hacia un aumento del 12 por ciento, que los comunistas exigimos ya este año con la perspectiva de llegar al 15.

Hay que dar a conocer a la clase trabajadora y a la opinión pública en general los contenidos reales de la política económica del gobierno del PSOE y sus expresiones concretas a través del AES, la reconversión industrial y los Presupuestos Generales, y hay que luchar decididamente contra las expresiones de esa política.

En Catalunya, el gobierno Pujol sigue practicando una política de prepotencia y de imposición, a través de la mayoría parlamentaria, con un menosprecio hacia las formas democráticas y la tarea de control de la oposición. La cerrazón llega a unos extremos tales que los proyectos de ley son objeto de largas discusiones en el pleno del Parlamento porque no se llega a ningún cambio ni transacción sobre la gran mayoría de propuestas de los demás grupos.

Esta prepotencia quiere ocultar la relativa parálisis e inanición de múltiples áreas de la administración en Catalunya. Así, es preciso recordar los ejemplos de la Ley de Contratos de Integración (en la que CiU toma partido por los integradores) o el decreto sobre los CEDIP (que sirve para proteger a un modelo de escuela privada mientras se desatiende y se degrada la escuela pública).

Un buen resumen de esta política son los proyectos de leyes de Presupuestos para 1984 y 1985, ahora en discusión en el Parlamento, muy mal elaborados, con una presentación que prácticamente imposibilita su control parlamentario. CiU opta en ellos por no dotar específicamente a los fondos de lucha contra el paro, mientras que no se programan medidas reales de impulso a la creación de riqueza. Además, son objeto de tramitación parlamen-

taria sin garantías de información adecuada, dejando a los grupos de la oposición en una situación de indefensión parlamentaria.

Hay que denunciar el retraso en la presentación del Presupuesto de 1984, las diferencias detectadas respecto al de 1983 (como la desaparición de los 5.000 millones de pesetas de lucha contra el paro), las lagunas producidas en gastos electoralistas, la situación del endeudamiento, etcétera, y, en general, el mal uso que se hace de los instrumentos del autogobierno y de los recursos presupuestarios de los fondos públicos para solucionar los problemas de la sociedad catalana.

Junto con la movilización a favor de la paz y el desarme, la salida de España de la OTAN y la solidaridad con los pueblos que luchan por su libertad; junto con la explicación del significado —fundamentalmente negativo para la clase trabajadora y las capas populares— de la política económica del gobierno del PSOE; junto con la organización de la iniciativa popular, a todos los niveles, ante la política liberal-conservadora del gobierno de Jordi Pujol, el PSUC desea avanzar en la preparación del VII congreso como una aportación a la recuperación de la hegemonía de la izquierda en Catalunya.

En ese camino, queremos abrir el debate de nuestras propuestas a todos los sectores sociales con contenido de progreso. Queremos conseguir la participación activa, no sólo de todos nuestros militantes, de todos aquellos que se sienten comunistas, sino, también, de todos los que participan de una voluntad de izquierdas, facilitando así la recuperación por la vía de la participación.

La preparación del VII congreso debe estimular a nuestras organizaciones para que den el mayor relieve posible a la entrega de los carnés de 1985, esforzándose para recuperar a quienes no lo hayan renovado en los últimos años y a fortalecer las filas del PSUC con nuevos militantes.

Declaració del Comitè Central del PSUC

El Comitè Central del PSUC ha examinat la situació política i, en ella, d'una manera especial, el debat en el Congrés del Diputats sobre «l'estat de la nació» i sobre els Pressupostos per al 1985, que ha confirmat l'abandó per part del govern del programa electoral del PSOE i del que va esbossar Felipe González en el discurs d'investidura.

Aquest abandó, i l'assumpció explícita de la política preconitzada pels partits de centre-dreta, han estat particularment rotunds en dues qüestions cabdals: la política exterior i la política socio-econòmica.

El Comitè Central del PSUC es reuneix quan encara l'opinió pública se sent trasbalsada per les accions terroristes de Bilbao i Madrid, contra el dirigent d'Herri Batasuna Santi Brouard i el general Luis Rosón Pérez. Aquests dos atemptats apunten un mateix objectiu: agredir la convivència democràtica.

El Comitè Central del PSUC denuncia aquests actes criminals i, en cridar l'atenció sobre la seva intencionalitat, fa palesa la necessitat que, al costat del més enèrgic rebuig, es defensin, també amb energia, les llibertats democràtiques.

La proposta del president de cercar un consens parlamentari per mantenir Espanya al si de l'OTAN suposa un viratge de 180 graus de la política exterior defensada pel PSOE des de l'oposició i en la seva campanya electoral. El president ha renunciat sense cap pudor a la seva famosa afirmació que «si entràvem a l'OTAN per una decisió del Congrés adoptada per majoria simple, el PSOE, en guanyar les eleccions, ens en trauria per majoria simple».

L'oferta de consens a partits que donaren suport a l'ingrés d'Espanya a l'OTAN i en defensen la permanència només s'explica com un intent de fer aparèixer com a «inevitable», com a «concessió» als grups parlamentaris, el canvi que suposa passar del no a l'OTAN al sí a l'OTAN.

Les altres qüestions que Felipe González va incloure en el decàleg base de la seva oferta de consens estan pensades per fer empassar als electors socialistes la decisió del govern de mantenir Espanya a l'OTAN, és a dir, per facilitar la campanya que el govern ha emprès per aconseguir que els espanyols es pronunciïn en el referèndum a favor de la permanència.

Però els partits de centre-dreta — que, naturalment, celebren el canvi d'orientació del govern — consideren que no cal fer cap referèndum, sinó complir la decisió de les Corts anteriors.

D'això ve que sigui encara més necessari que abans del debat sobre «l'estat de la nació» continuar l'acció ciutadana per la convocatòria d'un referèndum, amb una pregunta clara, que el govern es compromet a respectar, així com la intensificació de la campanya a favor de la sortida d'Espanya de l'OTAN, en funció tant de la seguretat espanyola com de la nostra

aportació a la lluita mundial per la pau, per deturar la cursa armamentista, pel desarmament progressiu i per la dissolució dels blocs militars.

L'acceptació per part del govern de la permanència d'Espanya a l'OTAN col·loca irremeiablement el nostre país en l'espiral de l'augment irracional de les despeses militars, tal com registra ja el projecte de Pressupostos per al 1985. La pertinença a l'OTAN comporta, a la vegada, supeditar la política exterior espanyola als interessos i al dictat dels EUA. L'anunci fet pel president que s'establiran relacions diplomàtiques amb Israel, així com l'abandó dels compromisos adquirits pel PSOE amb el Front POLISARIO per passar a donar suport a la política militarista del rei del Marroc, suposen ja una rectificació pro-EUA de la política tradicional espanyola, i especialment de l'esquerra espanyola, pel que fa als països àrabs.

La submissió de la política exterior del govern a la dels Estats Units s'expressa amb major gravetat encara en la seva actitud cap a l'Amèrica central, particularment envers Nicaragua. De mica en mica, el govern ha anat afeblint el seu suport al govern sandinista i s'ha anat acostant a la política dels EUA, obstinats en una guerra no declarada contra la pàtria de Sandino, que inclou la preparació material i l'amenaça pública d'ocupació militar del país.

En aquest marc se situen fets tan escandalosos com que Felipe González s'hagi entrevistat a Madrid amb Edén Pastora, cap de la guerrilla antisandinista del sud, i després no hagi rebut, quan va passar per Madrid, el ministre de Relacions Exteriors de Nicaragua, Miguel d'Escoto; o que el PSOE hagi estat l'únic partit socialista de l'Europa occidental que no va enviar observadors a les recents eleccions nicaragüenes, que han confirmat la representativitat del Front Sandinista d'Alliberament Nacional i la netedat democràtica de les quals ha merescut un reconeixement universal, llevat, és clar, del govern dels EUA.

El Comitè Central del PSUC saluda els actes i les manifestacions que els darrers dies s'han esdevingut a Barcelona i d'altres ciutats en suport a Nicaragua, i crida els comunistes i tots els demòcrates a continuar la batalla solidària que ha d'impedir que es consumi la intervenció militar que preparen els EUA. De manera particular, cridem a impulsar la iniciativa anomenada «Un vot per la pau a l'Amèrica central», promoguda pel premi Nobel de la pau, Adolfo Pérez Esquivel, signant i fent signar els butlletins de vot. I expressem la nostra solidaritat amb el poble de Xile, que sofreix aquests dies la dura repressió del general Pinochet davant la seva ferma voluntat de recuperar la democràcia.

Cridem, també, tots els comunistes i simpatitzants a fer el màxim esforç per garantir el major èxit possible a la **Marxa per la pau** convocada per la Coordinadora pel Desarmament i la Desnuclearització per al

2 de desembre proper.

La política econòmica defensada per Felipe González en el debat sobre «l'estat de la nació» s'ha manifestat, una vegada més, com una decidida opció a favor d'una política que dimiteix de fer jugar un paper positiu a la inversió pública i que, en canvi, busca suport sense èxit en la iniciativa privada, assegurant l'augment de l'excedent empresarial, reduint les rendes salarials, facilitant l'acomodament lliure i restringint i degradant les prestacions socials.

Una política que, si bé ha disminuït el dèficit públic no financer i ha coincidit amb el millorament de la balança de pagaments, ha fracassat en la lluita contra l'atur, així com a aconseguir derivar el capital privat cap a les inversions, les quals han anat disminuint aquests dos darrers anys.

Una política econòmica que s'acompanya d'una contínua pèrdua de llocs de treball, amb greus amenaces de reestructuració, com les de SAFA, i amb tancaments d'empreses tan significatives com Soler Almirall.

Aquesta política d'ajut dur ha desfermat, en els sectors siderúrgic i naval, mobilitzacions de protesta per part dels treballadors, que han estat durament reprimides a les drassanes d'Euskalduna, actitud de repressió que condemnem enèrgicament, alhora que expressem la nostra solidaritat amb els treballadors afectats.

Aquesta política ha quedat clarament reflectida en l'Acord Econòmic i Social (AES), que hem rebutjat, conjuntament amb CCOO, perquè significa la voluntat d'imposar una orientació contrària als interessos de la classe treballadora, contrària a la política de solidaritat que pugnem; perquè condueix a la disminució del poder adquisitiu dels salaris i les pensions, no assegura la creació de llocs de treball, tendeix a convertir el treball fix en treball temporal i obre la via a fer l'acomodament més fàcil, més ràpid, més barat i col·lectiu.

El PSUC, que hauria considerat positiu poder arribar a uns acords socio-econòmics basats en la solidaritat, alhora que denuncia i continuarà denunciant el caràcter regressiu i els condicionaments negatius que representa l'AES, estimula els seus militants i els treballadors en general a continuar reivindicant, a través dels convenis col·lectius, el manteniment del poder adquisitiu dels salaris i elements concrets de la política de solidaritat.

El contingut de la política econòmica del govern del PSOE s'expressa, també, en el projecte de Pressupostos Generals de l'Estat, enfront del qual els comunistes hem presentat una esmena a la totalitat. Aquests pressupostos, en comparació amb els dels països de l'àrea de la Comunitat Econòmica Europea, són els més regressius, tant pel que fa a les inversions i a la pressió fiscal (que augmenta els impostos directes en un 0,8 %, és a dir, per sota de l'augment dels indirectes) com al capítol de les despeses, en les quals el percentatge destinat a la Defensa s'incrementa fins al punt de dedicar-hi 1.800 milions diaris.

El caràcter regressiu d'aquests pressupostos es manifesta, també, en el creixement de la partida de l'INEM en poc

més d'un 6 %, és a dir, per sota de la inflació, la qual cosa fa impossible ampliar la cobertura dels desocupats. I és especialment greu la baixa participació dels ajuntaments, que, per comptes d'ampliar-se com correspondria a una concepció presupostària progressista que entén els ajuntaments com una via fonamental per a la redistribució de la renda d'una manera justa i participativa, veuran reduït el seu percentatge en termes reals al 5 %, en contraposició a les promeses electorals del PSOE, que apuntaven cap a un augment del 12 %, que els comunistes exigíem ja enguany en la perspectiva d'arribar al 15 %.

Cal fer conèixer a la classe treballadora i a l'opinió pública en general els continguts reals de la política econòmica del govern del PSOE i les seves expressions concretes a través de l'AES, la reconversió industrial i els Pressupostos Generals, i cal lluitar decididament contra les expressions d'aquesta política.

A Catalunya, el govern Pujol continua practicant una política de prepotència i d'imposició, a través de la majoria parlamentària, amb un menyspreu de les formes democràtiques i de la tasca de control de l'oposició. El tancament arriba a uns extrems tals que els projectes de les lleis són objecte de llargues discussions al ple del Parlament per no arribar a cap canvi ni transacció sobre la gran majoria de propostes dels altres grups.

Aquesta prepotència vol amagar la relativa paràlisi i inanició de múltiples àrees de l'administració de Catalunya, el seu desgavell i sobretot la defensa, com més va més evident, d'interessos socials conservadors. Així, cal recordar els exemples de la Llei de Contractes d'Integració (en la qual CiU pren partit pels integradors) o el decret sobre els CEDIP (que serveix per protegir un model d'escola privada mentre que es desatè i es degrada l'escola pública).

Un bon resum d'aquesta política són els projectes de lleis de Pressupost per al 1984 i el 1985, ara en discussió al Parlament, molt mal elaborats, amb una presentació que pràcticament n'impossibilita el control parlamentari. CiU hi opta per no dotar específicament els fons de lluita contra l'atur, mentre que no s'hi programen mesures reals d'impuls a la creació de riquesa. A més, són objecte de tramitació parlamentària sense garanties d'informació adequada, deixant els grups de l'oposició en una situació d'indefensió parlamentària.

En aquest camí, volem obrir el debat de les nostres propostes a tots els sectors socials amb contingut de progrés. Volem aconseguir la participació activa no sols de tots els nostres militants, de tots aquells que se senten comunistes, sinó, també, de tots els qui participem d'una voluntat d'esquerres, facilitant així la recuperació per la via de la participació.

La preparació del VII congrés ha d'estimular les nostres organitzacions a donar el major relleu possible al lliurament dels carnets del 1985, a esforçar-se per recuperar els qui no l'han renovat els darrers anys i per enfortir les files del PSUC amb nous militants.

Pau

OTAN, de sortida... ni parlar-ne

El dia 23 d'octubre, al debat sobre «l'estat de la nació», el president del govern, Felipe González va esclarir la postura que té l'actual govern entorn de l'OTAN.

Sintèticament, tota la intervenció de Felipe González es pot resumir d'aquesta manera: sí a la pertinença a l'OTAN, proposta d'un consens parlamentari a partir d'aquesta pertinença com a punt de partida inexcusable, i es fixa la data del referèndum per al febrer de l'any 1986. A més a més, el president va presentar nou punts complementaris a la permanència a l'OTAN, entre els quals cal ressaltar aquestes consideracions: «Espanya no necessita integrar-se a l'estructura militar integrada de l'OTAN», «la presència militar dels Estats Units es reduirà a partir de la integració a l'OTAN», sosteniment que l'Estat espanyol «es mantindrà desnuclearitzat», i afegí que «no fa falta signar el tractat de no proliferació d'armes nuclears»; també proposà la incorporació a la UEO.

Aquesta declaració permet, si més no, clarificar quina és la postura definitiva del govern; anem, però, a analitzar-la a fons. Es confirma el trencament de la promesa electoral del PSOE —i que es troba als seus estatuts— de fer-nos sortir de l'OTAN; el consens parlamentari s'adreça a la dreta del Congrés dels Diputats, que no està en contra de pertànyer a l'OTAN, si bé és cert que, per norma general, es nega a la celebració del referèndum. Aquest consens tendeix, doncs, a formar un bloc **només** amb la dreta d'aquest país, que d'aquesta manera ajuda el govern a sortir del cul de sac en què es troba. En primer lloc deixa entendre que el referèndum no té gaire sentit una vegada s'ha definit el Congrés dels Diputats. Cal suposar que Felipe González és conscient del desençís que suposa aquest pacte davant la població espanyola, que es manifesta majoritàriament contrària a l'OTAN. Si se celebrava el referèndum, potser molts espanyols no anirien a votar després del consens parlamentari... amb tot, ¿què passaria si el poble espanyol votés que **no**? Felipe ha dit que acceptarà el resultat, sigui el que sigui, però, ¿en quina situació quedaria la credibilitat de les institucions polítiques democràtiques i del Congrés dels Diputats?

Pel que fa al referèndum, només que les eleccions gallegues tinguessin una modificació sobre la data prevista ja no es podria celebrar, ja que hi ha d'haver un temps de tres mesos, pel cap baix, per poder encàbrir un referèndum entre consultes electorals.

A més a més, es pretén jugar la carta de l'entrada al Mercat Comú, prevista per al gener del 1986.

Tocant a allò que «Espanya no necessita incorporar-se a l'estructura militar integrada de l'OTAN, resulta que durant el govern socialista han entrat al comitè de plans de defensa i al grup especial consultiu, i l'Estat espanyol ha presidit el comitè militar de l'OTAN. Les declaracions de mi-

litars dels Estats Units eren molt clares en aquest sentit: «Espanya —digueren— ha de pertànyer a l'estructura militar de l'OTAN».

Pel que fa a la presència militar dels EUA, resulta que no minva, sinó que augmenta. Sembla que es vol construir una super-base a Villagarcía de Arosa, que la de la Rota la volen ampliar, així com també la de Sonseca. No serà que ens volen enganyar?

Felipe González diu que l'Estat espanyol es mantindrà desnuclearitzat, però després diu que no s'ha de signar el tractat de no proliferació d'armament nuclear. Si repassem les votacions que hi ha hagut a l'ONU del 20 de setembre del 1983 al 20 de desembre del mateix any, veurem que el representant espanyol ha votat el següent: «Acabament de totes les explosions nuclears de prova», **s'hi abstingué**; «Conclusió d'una convenció internacional sobre el reforçament de la seguretat dels Estats no nuclears contra l'ús i l'amenaça de les armes nuclears», **votà en contra**; «Cessament immediat i prohibició de proves d'armes nuclears», **s'hi abstingué**; «Condemna de la guerra nuclear», **votà en contra**; «Congelació d'armes nuclears», **votà en contra**; «Negociacions bilaterals sobre armes nuclears», **s'hi abstingué**; «No fer servir armes nuclears», **votà en contra**; «Prohibició d'ar-

mes de neutrons», **s'hi abstingué**. I tot això només fa referència a les armes nuclears; si ho tenim present, ¿ens podem creure les afirmacions de Felipe González?

I pel que fa a la UEO, aquesta va decidir incorporar-se de ple a l'OTAN. ¿No és aquesta una altra manera d'enganyar-nos?

I fins que se celebrí el referèndum, ¿quina serà la postura del govern entorn de les mobilitzacions per la pau? Un exemple el tenim a Santa Coloma de Gramenet, on el consistori, amb l'abstenció dels socialistes, va decidir donar suport a la proposta de fer una apagada de llums durant cinc minuts, llançada pel Comitè Anti-OTAN de Santa Coloma. La resposta del governador civil —millor dit, la del seu substituït— va ser la d'enviar notes que amenaçaven Lluís Hernández amb un expedient, quan l'únic que feia era abonar una iniciativa popular.

El proper dia 2 de desembre, la Coordinadora pel Desarmament i la Desnuclearització, junt amb molts altres col·lectius pacifistes, convoca, seguint els acords de la coordinadora estatal i la de Catalunya, una jornada de mobilització amb el lema: «Marxem de l'OTAN!»

Salvador Lara i Navarro

Mobilitzacions del 2 de desembre

Marxem de l'OTAN

El proper diumenge, 2 de desembre, la Coordinadora pel Desarmament i la Desnuclearització Totals convoca una gran **Marxa per la Pau** a Barcelona, amb els lemes:

Referèndum ara per sortir de l'OTAN, fora les bases, per la neutralitat, dissolució dels blocs militars, pressupostos militars per a despeses civils, no a la intervenció ianqui a Nicaragua.

Aquesta marxa coincidirà amb les accions diverses que se celebraran aquest mateix dia a d'altres indrets de Catalunya, a Madrid i a nombrosos punts de la geografia espanyola, amb objectius semblants.

El PSUC dona total suport a la marxa de Barcelona i a la resta d'accions a tot Catalunya per sortir de l'OTAN i pels objectius esmentats.

Després del discurs sobre «l'estat de la nació», presentat pel president del govern, Felipe González, ha quedat clara la voluntat d'aquest govern del PSOE de continuar a l'OTAN.

El famós decàleg és una afirmació clara d'alineament amb la política atlantista i amb els pressupostos bàsics de l'administració Reagan. Aquests pressupostos de política exterior configuren una ruptura clara amb la tradició d'Espanya de país neutral, amic de l'Amèrica central i llatina i dels països àrabs.

El PSUC veu amb molta preocupació el fort increment de les despeses militars que es deriven dels diversos programes militars en marxa i que es concreten en els Pressupostos Generals de l'Estat.

El fet que la marxa hagi inclòs en els seus objectius la solidaritat amb el poble de Nicaragua enfront de l'agressió dels EUA constitueix un element avui fonamental en la defensa de la pau.

La marxa és, també, un impuls a l'exigència al govern de Felipe González de la celebració del referèndum sobre l'OTAN, amb una pregunta clara i amb el compromís d'acceptar la resolució de la voluntat popular.

El PSUC crida totes les seves organitzacions, militants i amics a participar amb el major entusiasme i iniciativa en aquesta marxa per sortir de l'OTAN, a convertir-se en actius organitzadors del seu complet èxit, a fàbriques, centres de treball i estudi, barris, arreu.

El Secretari del Comitè Central del PSUC

BARCELONA, 19 DE NOVEMBRE DE 1984.

Pressupostos de l'Estat 1985

Cal una política de rigor i planificada

Els diputats comunistes sustentem la nostra oposició a aquests pressupostos en motius semblants als que avalaren la nostra esmena a la totalitat de l'any passat. Aquest pressupost no és l'adequat de cara als objectius que, des del punt de vista d'una política progressista, cal demanar a l'Espanya d'avui; és a dir, els objectius de la generació d'ocupació i d'una redistribució de la renda més justa, juntament amb la remodelació de l'aparell productiu.

Quan, l'altre dia, el senyor Boyer repliava el senyor Fraga, venia a dir que de debò no hi havia tanta diferència tocant a les propostes concretes, a l'augment de la despesa pública, al nivell del dèficit, a la pressió fiscal.

El nostre és un plantejament diferent. Nosaltres continuem pensant que la política econòmica que ha de dissenyar un govern d'esquerra per tal de superar la crisi ha de ser una política que atorgui un paper fonamentalment actiu al sector públic, tant a curt termini, plasmat en el document pressupostari, com a mig i llarg termini, fent que aquest pressupost s'insereixi en una planificació global de l'economia que miri de mantenir sota control social les mutacions, les transformacions formidables que la crisi mateixa imposa a la nostra societat.

La política monetarista no és l'única possible

La veritat és que, ni a Espanya ni a nivell mundial, la política monetarista, la política que el senyor Boyer ens diu que és l'única, no ho és pas. Us llegiré unes declaracions de premsa —tot i que, és clar, ja les coneixeu— que feia el professor Leontiev, premi Nobel, justament el dia següent de les declaracions del senyor Boyer, a què m'he referit. Deia el professor Leontiev: «Actualment els governs han d'intervenir més i més en la política econòmica i controlar el creixement de la producció.

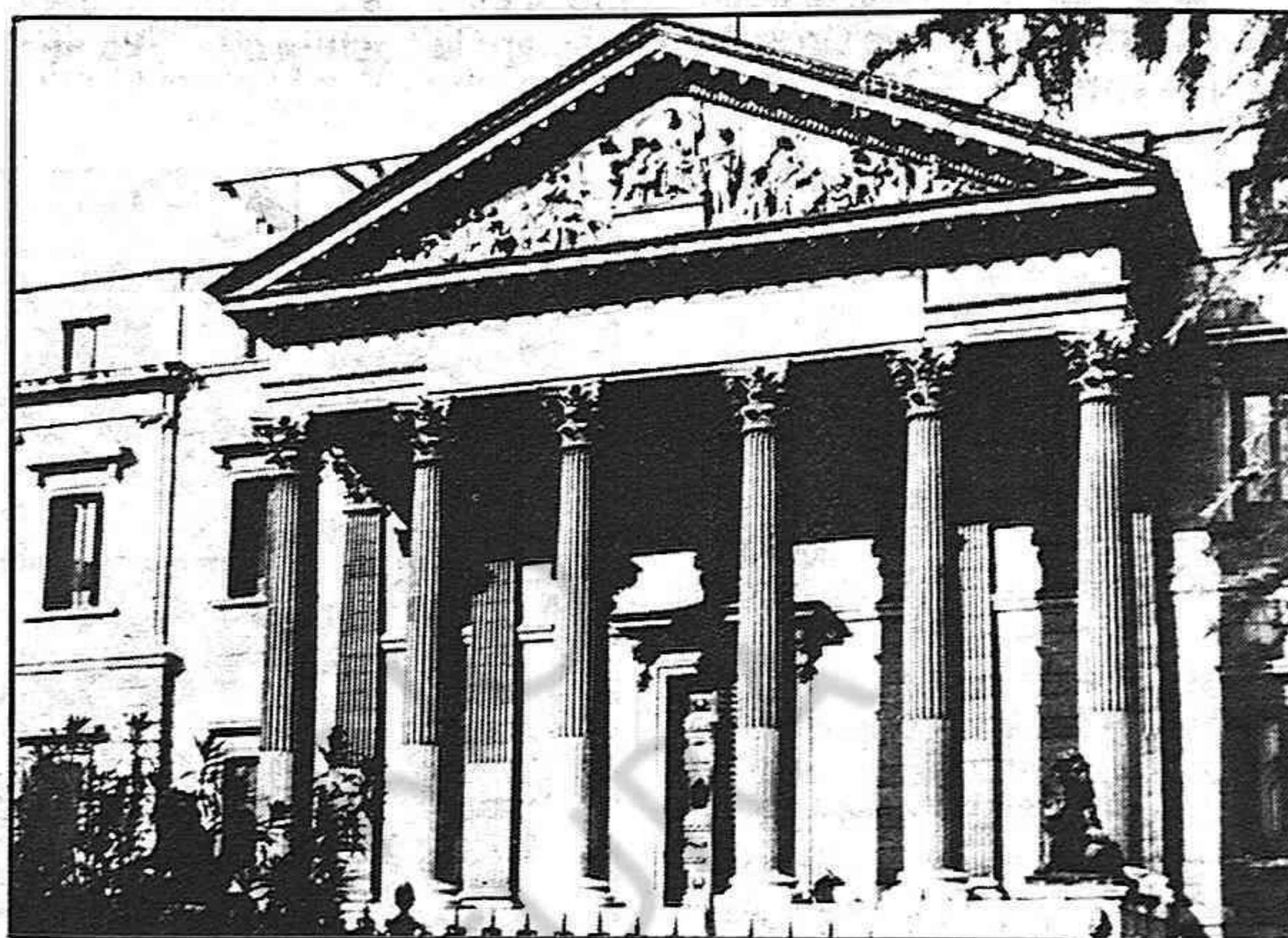
Tanmateix, el liberalisme actual propicia que els empresaris facin el que vulguin, que aconseguixin uns guanys ràpids i que baixi el dèficit. Fins quan, però? Si no es controlen els mitjans de producció no es pot establir una política econòmica a mig o llarg termini.»

Aquests pressupostos palesen una orientació clarament liberal, conscientment liberal, són uns pressupostos que renuncien expressament a configurar el sector públic com un factor actiu en la creació d'ocupació i en la remodelació de l'aparell productiu.

Vull recordar que, quan aquest govern va arribar al poder, el senyor ministre d'Hisenda —en una de les primeres intervencions, si no la primera, que feia davant aquesta Cambra— va proposar una política econòmica l'eix de la qual era la confiança en l'envol de l'economia internacional.

Doncs bé, la reactivació americana s'ha esdevingut. Una altra cosa fóra la solidesa d'aquella reactivació. Després de la teoria de la màquina de tren ha arribat la teoria de confiar en la inversió privada.

Es tracta d'una política en dos temps. D'assentar les bases, de primer, per facilitar un alliberament dels recursos financers a favor del sector privat, acompanyant aquestes mesures amb una mena de fe cega en el fet que la recuperació econòmica del nostre país vindrà de la mà de la recuperació econòmica internacional, cosa

que estimularia, en segon lloc, una inversió privada posterior que tendria a la creació de llocs de treball i a un desenvolupament econòmic autosostingut.

Els comunistes rebutgem la lògica d'aquests dos temps. Aquesta política ve demostrant l'elevació de la taxa de desocupació de manera brutal, i tan sols una mínima reactivació productiva. Espanya corre, a més a més, el perill d'abocar-se a un paper secundari i dependent, dins el marc d'una nova especialització econòmica internacional, en la nova divisió internacional del treball.

Cal un paper protagonista del sector públic

Nosaltres entenem que l'esquerra ha de plantejar-se una nova política econòmica, diferent de la que plantejava la dreta, perquè si la del simple increment de la demanda topa amb el mur del dèficit i les seves previsible conseqüències inflacionàries, també és cert que una política conservadora i recessiva topa amb un creixement insuportable de la desocupació, que tampoc no aconsegueix eliminar plenament aquell dèficit. En definitiva, és la qualitat mateixa del desenvolupament econòmic la que s'ha de repensar. Nosaltres continuem pensant que, en aquest punt, el sector públic hi té un paper principal, un paper protagonista, i no pas un paper secundari i passiu com el que sembla que li atorguen els actuals als presents Pressupostos Generals de l'Estat.

Cal una política de rigor i programada, no subjecta tan sols a la lògica del mercat, que dugui a terme una important transferència de recursos per modernitzar la nostra indústria i la nostra agricultura, orientant el sector serveis lligat a la producció, que augmenti la productivitat i l'eficiència en la utilització dels nostres recursos per satisfer les necessitats essencials i que suposi un salt en l'ús de la tècnica i de la ciència. Tot això en benefici dels treballadors, i no pas exclusivament a costa seva. És a dir, no tenir com a pressupòsit l'increment de l'excedent empresarial dins el repartiment de la renda nacional i continuar amb la degradació d'aquesta participació imputable al salari dels treballadors.

L'estructura d'ingressos i despeses és regressiva

Hom diu que el projecte de llei de Pressupostos Generals de l'Estat introdueix elements de progressivitat en l'impost sobre la renda. Els diputats comunistes opinen que, de debò, el programa d'ingressos és certament un programa moderat. Amb el que no podem ser d'acord és amb el fet que sigui un pressupost correcte des del punt de vista d'aportar fons per a aquesta tasca que diem que ha de desenvolupar el sector públic i, alhora, per produir el mecanisme de redistribució de la renda.

A més a més, es vol provocar la il·lusió de fer creure que els més rics, els qui han de pagar més, són els treballadors, quan tothom sap que la seva participació en la renda nacional decreix. En definitiva, la coneguda dada que més del 80 per cent de l'impost sobre la renda recolza en les retencions mensuals sobre els fulls de salaris.

Prenguem en consideració, finalment, les despeses dirigides a determinades funcions: hi observem disminucions significatives en la variació del 1984 al 1985 d'activitats com infraestructura bàsica i del transport, que cau en un 4,2 per cent; educació, que cau en un 5,2 per cent; agricultura, ramaderia i pesca, que cau en un 6,5 per cent; infraestructura, que cau en un 15,5 per cent, etcètera.

No continuaré amb la meua argumentació ni tampoc vaig a recordar-vos, senyors del govern, les vostres promeses, els vostres plantejaments de l'època en què éreu a l'oposició; sí, però, que recordaré un plantejament global que feia el senyor Guerra l'any 1981. Deia, tot adreçant-se al govern del senyor Suárez: «Un govern fort és un govern capaç de rellançar la il·lusió i de crear ocupació». Doncs bé, vosaltres, que certament vau crear una il·lusió formidable el 1982, heu fet decreixer una part molt considerable d'aquella il·lusió, i, pel que fa a l'atur, vosaltres direu. (Extracte de la intervenció al Congrés.)

Manuel Pérez Royo
Diputat del PCE al Congrés

Distribució de l'augment del pressupost 1985/1984

Partides	Augment en milions	Percentatge
Deute de pressupostos	361.000	40
R. I.	120.600	15
Seguretat Social	220.000	27
Resta	134.400	18
Augment pressupostari 1985/1984	836.000	100

Tributs de l'Estat

Imposos directes	1.806.000	2.075.000
Imposos indirectes	1.650.000	2.020.000
Taxes	611.000	681.000
TOTAL (17,4 per cent)	4.067.000	4.775.000

Estat percentual de la despesa 1984/1985

Despeses de personal	20,4	19,5	Disminueix
Compra de béns i serveis	4,3	4,1	Es manté
Despeses financeres	7,7	12,2	Augmenta
Transferències corrents	32,9	33,1	Augmenta
Inversions reals	9,4	8,1	Disminueix
Transferència de capital	6,5	7,5	Augmenta
Actius financers	11,1	9,7	Disminueix
Passius financers	7,8	5,8	Disminueix

Amb els vots de PSOE i CiU

Nova llei de règim local

Fa quinze dies s'aprovà al Congrés. Joan Saura, regidor de l'Hospitalet de Llobregat i conseller de la Corporació Metropolitana de Barcelona, ens explica la valoració del PSUC, insatisfactòria en aspectes importants de la llei.

De la Llei de Bases de Règim Local hem enraonat i escrit força, sobretot des de l'esquerra. Per fi, després de més de cinc anys de funcionament dels ajuntaments democràtics —la seva majoria governats per l'esquerra—, la llei serà aprovada.

Un pas endavant? Sens dubte: els ajuntaments governen sobre la teranyina de disposicions ancorades en el passat, però amb les quals cal afrontar els problemes d'avui. Potser el pitjor és que el projecte de Llei de Bases de Règim Local que ha presentat el govern del PSOE s'ha quedat curt.

Tot seguit, simplement em referiré a quatre aspectes que, al meu parer, són els més insatisfactoris de l'esmentat projecte de llei.

L'Estat de les Autonomies i la Llei de Bases de Règim Local

Un dels aspectes políticament més importants de la nostra Constitució és que obre camí cap allò que hem anomenat l'Estat de les autonomies. En definitiva, es tracta d'avençar cap a una redistribució de poder polític entre l'Estat central i les comunitats autònomes, emmarcant en aquestes l'autonomia municipal.

Es tracta, doncs, de legislar unes bases de règim local de caràcter genèric, que estableixin un marc a partir del qual cada comunitat autònoma pugui desenvolupar la seva pròpia llei municipal segons la seva especificitat cultural, històrica, econòmica o geogràfica.

La Llei de Bases de Règim Local (LBRL) que ha presentat el govern del PSOE no és pas això: es tracta d'una llei amb un articulat —en molts casos ben detallat— que no només trepitja competències a les comunitats autònomes, sinó que buida de contingut una bona part de les atribucions que la Constitució i els estatuts d'autonomia fixen per a elles.

L'LBRL és una gran ocasió perduda d'haver aprofundit en la construcció de l'Estat de les autonomies.

Caràcter del municipi i organització municipal

El municipi continua apareixent, al projecte d'LBRL, com el germà petit i endarrerit de la família.

El projecte d'LBRL, en tots els aspectes de relació, de conflicte, de coordinació, de mecanismes de salvaguarda de les seves pròpies competències, situa el municipi en una posició subordinada pel que fa a la resta d'administracions públiques. La concepció centralista i tutelar del projecte en tenyeix l'articulat.

Es tractaria, segons els comunistes, i fins no fa gaire també segons el PSOE, de reconèixer la igualtat de ple dret del municipi davant la resta d'administracions públiques. De reconèixer en els ens locals una part de l'Estat i, com a conseqüència d'això, els alcaldes deixarien de ser «dele-

gats» de ningú per ser representants de l'Estat en el seu àmbit local.

Pel que fa a l'organització municipal, el projecte fa una opció tremendament presidencialista: l'alcalde nomena els tinentes d'alcalde, és a dir, la comissió de govern, o té atribuïdes les competències que les lleis fixen per al municipi i que no estiguin assignades a d'altres òrgans municipals.

Així mateix, la capacitat d'autoorganització, és a dir, la carta municipal, quedarà probablement circumscrita tan sols a Madrid i a Barcelona, i de fet esdevé l'oposició a ser mers convidats de pedra davant l'absoluta manca de mecanismes d'informació, participació i control que hom li atribueix.

Competències i hisendes locals

Quines funcions han de desenvolupar els ajuntaments? Tradicionalment, els ajuntaments han operat en el camp de la prestació de serveis o planejament urbanístic; amb independència, però, de la necessitat d'ampliar les competències de caràcter educatiu, cultural, medi ambient, etcètera. Hi ha dos temes, al meu entendre, fonamentals, que el projecte d'LBRL no contempla. Es tracta de les competències socio-econòmiques i de competències en el terreny de la seguretat ciutadana.

Pel que fa a aquesta darrera, el projecte no contempla l'atribució de competències importants en seguretat ciutadana, ni l'atribució de la coordinació de totes les forces de seguretat, a l'autoritat de l'alcalde.

D'altra banda, veiem com els ajuntaments lliuren una gran batalla —i gairebé sense instruments— en temes com localitzacions industrials, participació en entitats creditícies, programació econòmica, lluita contra la crisi, etcètera... avui, aquest tema és al centre de les necessitats dels nostres pobles i ciutats, i es comença a

perfilar com un dels reptes més importants de l'administració local.

Doncs bé, aquests dos temes tan importants no es recullen al projecte de l'LBRL, malgrat el nivell de concreció que —en d'altres aspectes— conté aquest projecte. Sense competències clares en aquests temes no hi pot haver poder polític local real.

Juntament al tema de les competències en trobem un altre estretament lligat: el del finançament de les hisendes locals. Hauria calgut que la tramitació de la futura llei de les hisendes locals fos paral·lela a l'LBRL. En aquesta (articles 100 a 111) s'esmenten determinats aspectes de les finances locals de forma insatisfactòria en si mateixa, i preocupant pel que pugui tenir d'«avis» del que ens depararà la futura Llei d'Hisendes Locals. A títol d'exemple, només cal observar que no s'hi contempla la plena i exclusiva titularitat de la gestió dels tributs locals, o la participació dels locals en la gestió de tributs generals o autonòmics dels quals es participi.

Descentralització i participació

Els problemes de la descentralització i la participació són dos dels grans temes oblidats. Cal pensar que l'LBRL tanca el camí, no només a l'elecció directa dels consells de districte, sinó també a una composició que tingui presents els resultats electorals del districte. En aquest sentit, l'LBRL hauria de contenir, senzillament, solucions flexibles i genèriques que permetessin que cada municipi optés pels models de desconcentració o descentralització que considerés més oportuns.

De la participació, a penes se'n parla: coses com la participació dels usuaris en la gestió de serveis locals, consultes populars, dret d'iniciativa popular, reconeixement de les entitats i organitzacions com a interlocutors de l'administració, etcètera... no s'han tractat suficientment.

Joan Saura

Parlament

Nous raons per retornar el pressupost al govern

Esmena a la totalitat al pressupost de la Generalitat 1984

El grup parlamentari del PSUC ha presentat una esmena a la totalitat de retorn al Consell Executiu del projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat per a 1984.

Els parlamentaris comunistes assenyalen fins a nou qüestions diferents per tal de demanar la retirada del pressupost. En primer lloc subratllen que aquests no serveixen per a lluitar contra l'atur —el PSUC ja va demanar la incorporació de 5.000 milions de pessetes al pressupost del 84— ni per a la creació de riquesa.

En el capítol de mancances s'assenyala la manca de programació, la manca d'estímul a la participació i la manca de concreció territorial de les despeses de capital. Així mateix, el PSUC considera que aquest pressupost limita la capacitat de control parlamentari i té una estructura de personal inadequada. En l'aspecte formal, el grup parlamentari comunista argumenta la deficient presentació.

A més a més el PSUC ha presentat seixanta-nou esmenes a l'articulat i estat d'ingressos i despeses del mateix projecte de llei.

En un altre ordre de coses i sobre el pressupost per al 1985, els grups parlamentaris del PSUC, PSC i AP van signar un document en què demanen que la Mesa del Parlament reconsideri l'acord sobre el termini d'esmenes al projecte de pressupost de la Generalitat per al 1985. Els grups parlamentaris sotsignants acusen CiU de vol imposar un calendari de tramitació en els pressuposts en què es superposen els terminis de discussió. «D'aquesta manera no es pot fer una feina ben feta i per això ens paguen», deia Rafael Ribó a la roda de premsa de presentació del document.

Telegrama al president del govern, Felipe González

Davant l'assassinat a Bilbao del dirigent d'Herri Batasuna, Santi Brouard, i l'atemptat sofert a Madrid pel general Luis Rosón Pérez, manifestem la nostra condemna i repulsa més rotundes de les dues accions criminals, que poden ser, no més l'inici d'una nova escalada del terrorisme que patim fins ara, sinó un intent de donar-li proporcions incontrolables, susceptibles de posar en perill l'estabilitat i enfortiment del procés democràtic.

Avui més que mai és indispensable que el govern observi i imposi el respecte a la legalitat democràtica, que els comunistes defensem i defensarem, contra qualsevol intent de trencar-la, vingui d'on vingui.

Gregori López Raimundo
President del PSUC
Antoni Gutiérrez Díaz
Secretari general del PSUC

Lisboa, 10 i 11 de novembre

«Una Península Ibèrica sense armes nuclears»

Juntament amb Antoni de Senillosa, Pere Portabella, Francesc Vicens, Josep Ribera i Juli Busquets, vaig participar la setmana passada en la conferència hispano-portuguesa que, amb el títol que encapçala aquestes línies, es va celebrar a Lisboa.

La delegació espanyola estava composta per participants d'altres indrets d'Espanya, entre ells Rafael Alberti, l'ex-comandant Luis Otero, els parlamentaris socialistes Pablo Castellano i Francisca Saucillo, Ramon Tamames, José M. Mohe-dano, els alcaldes de diverses ciutats espanyoles i altres personalitats.

Portugal hi era representat per militars tan respectats com el mariscal Costa Gomes, el general Raugel de Lima o el tinent coronel Melo Antunes, així com per destacats polítics, professionals i intel·lectuals.

Els promotors portuguesos de la conferència ens van proposar d'obrir un debat i, eventualment, una acció política hispano-portuguesa dirigida a aconseguir que els nostres governs respectius concloquin un tractat que declari els territoris d'Espanya i Portugal zona lliure d'armes nuclears, tema que varen desenvolupar les ponències presentades a la conferència per Francesc Vicens i José Luis Bohigas.

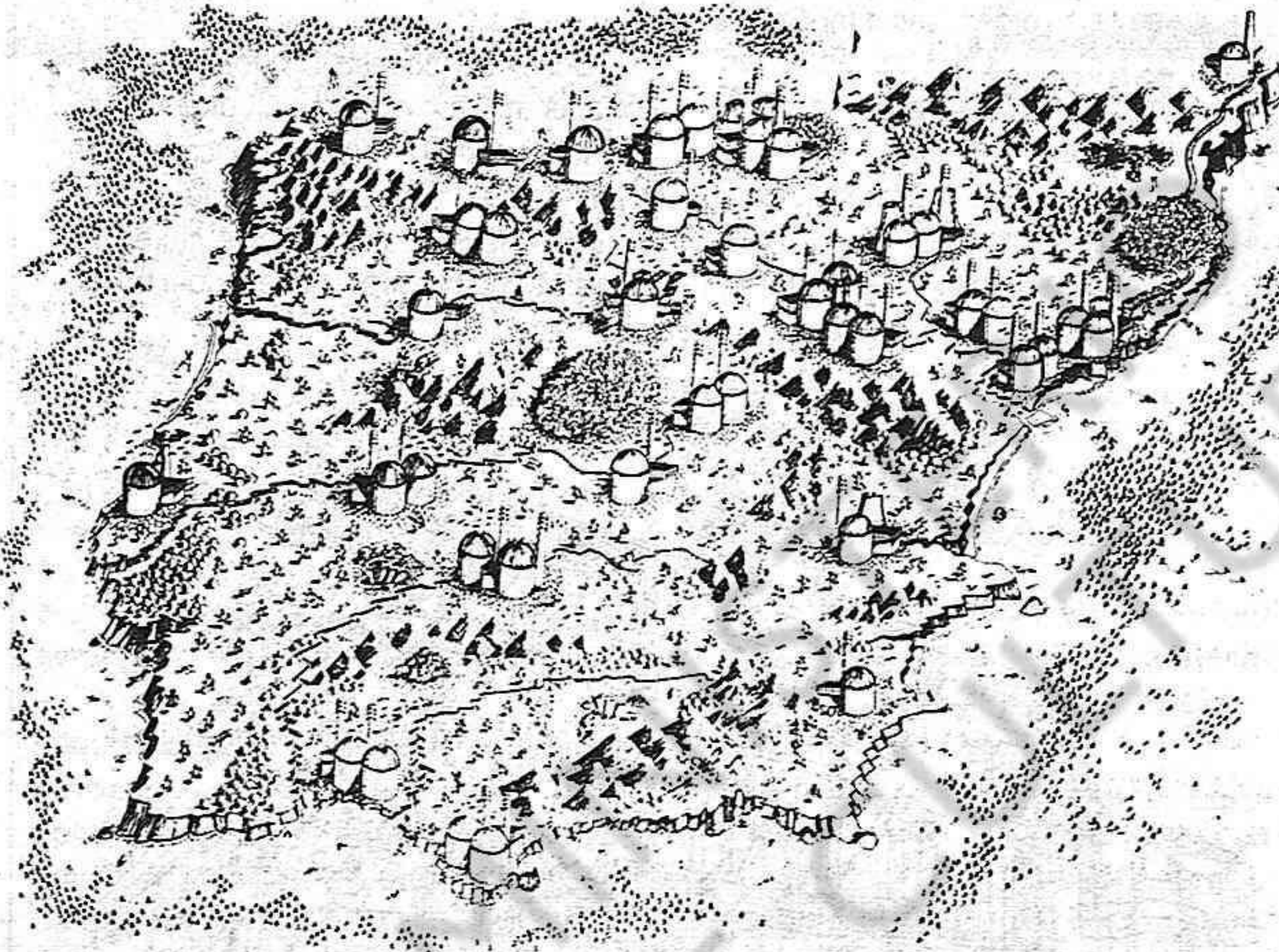
Aquesta idea ve determinada pel perillós desenvolupament assolit pels arsenals nuclears dels dos blocs militars i, especialment, per la instal·lació recent de míssils nuclears, per part dels EUA i de l'URSS, en territoris europeus. Als Balcanes i als països nòrdics es debat la possibilitat de declarar els seus territoris i aigües territorials «zones desnuclearitzades» —o sense armes nuclears—, entenent que d'aquesta manera se n'enfortiria la seguretat i es contribuiria així a frenar l'actual cursa armamentista. Així ho ha interpretat el Parlament de Grenlàndia, que fa pocs dies va declarar aquella illa «zona desnuclearitzada».

Portugal és membre de l'OTAN i té bases dels EUA des de fa anys. Ara, però, els portuguesos tenen por que el seu govern pugui cedir a la pressió dels Estats Units i acceptar la instal·lació o emmagatzematge d'armes nuclears a terra portuguesa.

Espanya és a l'OTAN des del 1982 i —formalment— s'ha congelat la participació espanyola en les estructures militars de l'Aliança tot esperant la celebració del referèndum promès del president del govern perquè els espanyols decideixin si volen que Espanya continuï a l'OTAN o que en surti. La resolució del Congrés dels Diputats de l'any 1982 sobre l'ingrés d'Espanya a l'OTAN es pronuncia explícitament contra la instal·lació, emmagatzematge o trànsit de les esmentades armes. Després, els Parlaments de les comunitats de Catalunya i de les Canàries també es van pronunciar en el mateix sentit. No existeix, però, la garantia que es complirà aquest desig majoritari dels espanyols, i és evident que un tractat internacional sobre aquest tema donaria una major seguretat a la península i a Europa.

Desnuclearitzats, que se celebrarà a Còrdova el març del 1985, i que l'estiu vinent s'organitzarà una gran festa de pau lusitano-espanyola en algun lloc fronterer, fins on confluiran marxes per la pau que hauran sortit de diferents indrets d'Espanya i de Portugal.

Es constituirà una comissió de seguiment de la conferència i s'han previst múltiples formes que tendeixin a donar proporcions de masses a l'acció política hispano-portuguesa pel desarmament nuclear.

D'això que a la conferència de Lisboa hi hagi hagut unanimitat per demanar als presidents dels dos governs que concloquin un tractat sobre aquesta problemàtica, i a l'hora d'acordar formes de mobilització i de pressió populars per reclamar primer el tractat i després que sigui respectat.

Els acords de la conferència de Lisboa estableixen que es donarà suport a la Conferència Internacional de Municipis

Tots els assistents hem celebrat l'èxit d'aquesta trobada, que, independentment del motiu que la va originar, obre camí a una col·laboració entre els nostres pobles que pot ser enormement beneficiosa per a tots dos i per a la causa de la pau a Europa i al món.

Gregori López Raimundo
President del PSUC

Solidaritat amb Nicaragua

El dia 21 de novembre se celebraren a Madrid i Barcelona importants mobilitzacions de solidaritat amb Nicaragua. La foto recull un moment de la de Barcelona, convocada pels sindicats, partits i organitzacions juvenils i moviments de solidaritat, i que comptà amb la intervenció de Moisés Arana, cònsol de Nicaragua.

TVE a Sant Cugat

No descobrim res de nou en enraonar del grau de miopia i la manca de criteris clars de l'actual direcció de l'ens d'RTVE i del govern del PSOE, especialment pel que fa al paper de la televisió pública en un Estat de les autonomies.

Aquests dies es filtren notícies inquietants als mitjans de comunicació sobre la situació del circuit català de TVE (Sant Cugat); els seus treballadors exigeixen, per mitjà de manifestos i assemblees, una definició clara pel que fa al futur del centre de TVE a Sant Cugat i del circuit català.

Aquesta situació obre alguns interrogants: ¿cal un circuit català de TVE si ja existeix un canal autonòmic, en el nostre cas TV3? O, dit d'una altra manera, ¿ha de renunciar l'Estat a tenir un canal propi en el marc d'una autonomia, que contribueixi a respondre a les necessitats reals, tant pel que fa a la programació com a la llengua?

La posició del PSUC sobre tot això és ben clara: igualment com, al seu moment, vam exigir la creació de TV3 —i, ara, la seva legalització—, igualment com hem criticat els errors de la direcció d'RTVE en relació amb el canal autonòmic, reivindicuem que es potenciï el circuit català de TVE, augmentant així la diversitat de l'oferta televisiva de titularitat pública, a partir de les exigències de programació i de llengua de cada autonomia.

L'actual situació de degradació a Sant Cugat, per la manca de recursos tècnics, humans, econòmics i d'organització, impedeix que aquest sigui competitiu i que pugui assegurar un òptim nivell de qualitat.

Darrera de tot això no hi ha tan sols una gran incomprensió envers el fet nacional, sinó també un projecte clar de limitació i degradació de l'oferta pública de televisió per obrir el pas a la televisió privada.

Enfront això, el PSUC es planteja reivindicar la potenciació del circuit català a partir d'una autonomia financera i pressupostària, que li permeti una capacitat de gestió pròpia, horaris d'emissió de màxima audiència, una major presència del circuit català a la programació estatal. Dotar el centre de producció de Sant Cugat amb prou mitjans humans i tècnics i racionalitzar-ne els recursos ja existents; dinamitzar el consell assessor d'RTVE a Catalunya, exigint el nomenament d'un delegat territorial.

Per a això cal desenvolupar una àmplia campanya de sensibilització pública que exigeixi la permanència i potenciació del circuit català de TVE i surti al pas de la política del senyor Calviño.

Darreres eleccions sindicals

CC.OO. guanya

La pròrroga del mandat dels delegats i membres de comitès d'empresa, de dos a quatre anys, decretada pel govern del PSOE, ha impossibilitat la generalització de les eleccions sindicals, que s'hauria d'haver esdevingut durant els tres darrers mesos d'enguany.

No obstant això, i per diverses causes (venciment dels mandats amb anterioritat a l'entrada en vigor del decret, acord de tots els sindicats per celebrar comicis en alguns centres de treball, desgast dels comitès, etcètera) s'han efectuat eleccions en un seguit d'empreses, moltes d'elles importants pel nombre de treballadors que ocupen.

Aquest és el cas de Pegaso, Hispano Olivetti, el metro de Barcelona, cerveses Damm, Gallina Blanca, mines de Cardona i editorial Bruguera, per esmentar-ne només les més importants.

Els resultats ofereixen un balanç molt positiu per a CC.OO., que continua avançant en relació amb els comicis anteriors, en els quals ja obtingué a Catalunya una àmplia majoria.

Les sis empreses que consten al quadre adjunt en són una significativa mostra, ja que, a les anteriors eleccions, CC.OO. només havia obtingut la majoria a tres, mentre que ara ha aconseguit el major nombre de vots a totes.

El vot més útil

A Hispano Olivetti ha guanyat CC.OO., després que, en successius comicis anteriors, havia guanyat la UGT. A les mines de Cardona, d'Explosivos Río Tinto, el 1982 va guanyar una candidatura de no afiliats, i al metro de Barcelona la

CNT. Ara, la victòria a estat per a Comissions a les mines, i al metro també ha estat la candidatura unitària la que ha obtingut un major nombre de vots: 409, per 394 el Sindicat Unificat.

La CNT, que va obtenir una inesperada i sorollosa victòria al metro de Barcelona en els comicis anteriors, més per errors aliens que no pas per mèrits propis, a les eleccions suara celebrades es va enfonsar.

A Pegaso, Gallina Blanca i cerveses Damm, CC.OO. s'ha imposat sempre, encara que en aquesta darrera fàbrica l'avenç ha estat molt gran en aquests comicis, i ha obtingut trenta-dos dels quaranta delegats elegits.

Per la seva banda, la UGT s'ha mantingut a la Pegaso, però ha vist disminuir la seva representativitat a la resta, igual com havia passat a la SEAT i a l'Ajuntament de Barcelona, encara que manté una presència en totes aquestes empreses.

La política econòmica i social del govern, tan negativa, de la qual la UGT apareix com a corresponsable davant els treballadors, influeix de forma ostensible en els seus resultats.

Els treballadors veuen avui en CC.OO. una eina necessària per a la defensa dels seus interessos. El vot a Comissions apareix com el més útil.

Candidatura unitària a editorial Bruguera

A l'editorial Bruguera, i pagà la pena de ressenyar-ho, perquè també respon a un clima no sectari de relacions que existeixen avui entre les dues grans centrals sindicals de Catalunya, s'ha presentat una candidatura unitària de CC.OO. i la UGT.

El fet era obligat per desplaçar els independents, que sempre havien estat majoria, i l'èxit ha acompanyat la iniciativa, ja que el nou comitè estarà integrat per nou membres de la Candidatura Unitària i per vuit d'OITEBSA.

La defensa i avenç de les posicions pròpies no és pas incompatible —ans al contrari— amb el desenvolupament d'un treball unitari que doni una major projecció i força a l'acció sindical, sigui quin en sigui el nivell a què es desenvolupi.

Elevat nivell de participació

Una dada que es repeteix en tots aquests comicis és l'elevat nivell de participació: un 82 per cent a Hispano Olivetti, un 93 per cent a l'editorial Bruguera, etcètera, cosa que palesa que els treballadors no es desentenien de les eleccions.

Una altra dada a destacar és que, per primera volta en un període no generalitzat d'eleccions, CC.OO. depassa els no afiliats en el nombre de delegats elegits. Les dades són les oficials de l'IMAC de Barcelona, i es refereixen a tot el que portem de 1984. En aquest període —a grans, petites i mitjanes empreses— CC.OO. ha obtingut prop del 40 per cent dels delegats, lleugerament per sobre dels no afiliats i lluny de la UGT, que se situa sobre el 20 per cent.

Aquestes comicis, generalment, se celebren de manera espontània, i els sindicats no hi intervenen, tret que comptin amb una presència organitzada als centres de treball. Durant el període de generalització, les circumstàncies no són les mateixes perquè les centrals sindicals s'encarreguen de promoure la celebració d'eleccions, cosa que implica la presentació de candidatures pròpies. D'altra banda, com que mai no se sap del tot quin serà el període de còmput, els sindicats —lògi-

cament— s'orienten, com s'esdevé ara, a fer que les eleccions se celebrin quan serveixin, no només per fixar la representativitat a l'empresa, sinó també en el marc general (negociació col·lectiva i representació institucional).

Amb tot, les eleccions sempre són un punt de referència, i en el terreny sindical els resultats són força eloqüents.

Alfons Labrador

Laboral

Eleccions sindicals al metro de Barcelona

CCOO ha estat, amb 409 vots, la candidatura més votada a les eleccions sindicals celebrades al metro de Barcelona. El nou comitè d'empresa estarà format per sis delegats de CCOO, sis del SU, quatre de Candidatura de Treballadors, tres de CNT, dos de CSTC, dos de SIT i dos d'UGT.

Candidatura unitària CCOO-UGT guanya les eleccions a editorial Bruguera

La candidatura de CCOO-UGT va obtenir nou delegats davant dels vuit delegats de la candidatura d'independents OITEBSA. La participació en les eleccions va ser superior al 90 per cent.

CCOO proposa la creació del Fons Català contra l'atur

CCOO proposa la creació del Fons Català contra l'atur amb la partida de 15.000 milions que les centrals sindicals reclamen de la Generalitat per al 1985, i les dotacions resultants de la territorialització de les partides de l'Acord Econòmic i Social.

L'impost del bingo per a lluitar contra l'atur

CCOO ha proposat destinar deu mil milions dels dotze que la Generalitat pensa recaptar amb l'impost del bingo per a lluitar contra l'atur.

Catalunya: Últims resultats a grans empreses

Empresa	Ram	Localitat	Resultats
Pegaso (ENASA) 2.783 treballadors	Metall	Barcelona i Mataró	CCOO 15, UGT 14, ASPE 5, CUT 3, No afil. 1: Total 38
Hispano Olivetti 874 treballadors	Metall	Barcelona	CCOO 8, UGT 6, USO 5, No afil. 2: Total 21
Metro 2.917 treballadors	Transport	Barcelona	CCOO 6, SU 6, Independ. 4, CNT 3, CSTC 2, SIT 2, UGT 2: Total 25
Cerveses Damm 1.100 treballadors	Alimentació	Diverses	CCOO 32, UGT 1, SQC 5, No afiliats 2: Total 40
Gallina Blanca 535 treballadors	Alimentació	Sant Joan Despí	CCOO 12, UGT 2, No afiliats 1: Total 15
Mines de Cardona 573 treballadors	Mineria	Cardona	CCOO 8, No afil. 6, UGT 2, USO 1: Total 17

Total treballadors: 8.782	
CCOO	81 delegats (51,9 %)
UGT	27 » (17,3 %)
USO	6 » (3,8 %)
Altres sindicats	26 » (16,7 %)
Independ. i no afiliats	16 » (10,2 %)
Total delegats elegits	156 »

La reconversió ha arribat a Blanes

La SAFA en perill

TREBALL ha recollit una valoració dels companys del PSUC de Blanes sobre el pla de reconversió a la SAFA.

Amb algun retard, però de manera im- placable, el pla de reconversió del tèxtil ha arribat a l'empresa SAFA, la factoria principal de la qual es troba junt al casc urbà de Blanes.

Ha arribat com arriba a tot arreu, dis- posada a fer una salvatjada i suprimir més de set-cents cinquanta llocs de treball entre jubilacions, baixes voluntàries, invali- deses estadísticament previstes i acomi- adaments estrictes que podrien afectar uns dos-cents cinquanta treballadors. De totes les exigències de la direcció empresarial a l'executiva del pla, aquesta faceta dels acomiadaments és la que més ha sollevat els ànims dels obrers i la que en forja la unitat entorn del seu comitè d'empresa, on CC.OO. és clarament majoritària. Aquesta unitat ja es tradueix en una resistència al pla amb mobilitzacions i vagues que ja han començat i amb l'elaboració d'un pla alter- natiu ben raonat.

La SAFA és la columna vertebral de l'economia de Blanes, població que ja compta amb més de quatre-cents aturats. Blanes quedaria reduïda econòmicament a la insignificància després dels tres mesos de gran activitat turística si no fos per la SAFA. Les reduccions previstes pel pla suposarien una disminució de plantilla entorn del 40 per cent en quatre anys. El cop per a l'economia de Blanes podria ser mortal.

L'esperança està en la lluita obrera, que pot fer retrocedir —com s'ha esdevin- gut a d'altres indrets del país— l'adminis- tració i la direcció empresarial. Les prime- res mobilitzacions contra el pla han consti- tuït un ple èxit. Quan el comitè d'empresa va cridar a la manifestació, dimecres, dia 14 de novembre, Blanes es va llançar al carrer. Gairebé cinc mil persones van re- córrer la ciutat mentre corejaven consi- gnes de suport i solidaritat. Malgrat que la UGT i el PSC-PSOE se solidaritzaren amb la manifestació, van haver-hi d'escoltar coses molt desagradables.

El PSUC havia estat el primer partit a apel·lar a la consciència i la solidaritat dels ciutadans mitjançant una assemblea cele- brada el 27 d'octubre a la Casa de Cultura, amb un gran èxit de públic. Allà, membres del comitè d'empresa que també ho són del PSUC van exposar la situació i els trets fonamentals de l'alternativa obrera.

Aquesta alternativa no s'oposa frontal- ment al pla de reconversió, ja que aquest és inevitable i demorar-lo només pot perju- dicar la viabilitat de l'empresa a llarg termi- ni. El que exigeix és que les mesures labo- rals es discuteixin amb els obrers, i que l'empresa consideri totes les reserves que puguin ampliar el seu marge de maniobra i fer innecessaris els acomiadaments. En concret, el comitè assenyala que l'admini- stració no ha d'aprovar el pla presentat per l'empresa sense considerar quina serà

la destinació i les dimensions futures del texturat, que podria absorbir una bona part de la mà d'obra sobrant a d'altres sec- cions. Així mateix, el comitè considera que l'evolució de la facturació de segons quins productes permet preveure sostres pro- ductius superiors als assenyalats per l'em- presa i l'administració, amb la consegüent generació d'ocupació. El comitè també crí- tica la mala gestió empresarial, que ha des- embocat en un endeutament amb la cor- responnent càrrega d'interessos que en graven el passiu. Per fi, el comitè ressalta que la mà d'obra només significa el 26 per cent dels costos totals de facturació, men- tre que la resta es deu als costos de prime- res matèries i pagament de deutes. Una bona política comercial permetria no car- regar tot el pes del necessari sanejament sobre el sector laboral.

SAFA és un exemple més del que sig- nifica el capitalisme en la nostra època:

sempre es queixa de la intervenció estatal i, tanmateix, s'acull a plans que li permeten fer servir milers de milions de l'erari públic, via pressupostos de l'Estat, per comprar nova maquinària que desplaci mà d'obra i sanejar-ne el deute amb la banca. Per a això sí que vol la intervenció estatal. Tam- bé la vol per acollir-se a crèdits de privilegi que l'Estat li concedeix amb els diners de tots. La SAFA rebrà de l'Estat uns nou- cents milions de pessetes senzillament com a regal. A més a més de 1.950 milions a un interès del 10 per cent (el bancari se- ria d'un 18 o 19 per cent).

El ple de l'Ajuntament de Blanes, con- vocat a sol·licitud del PSUC, haurà de prendre cartes en aquest afer. Fins ara, el PSC-PSOE i fins i tot CiU han mostrat amb paraules la seva solidaritat amb els treba- lladors.

PSUC de Blanes

Conflicte laboral al Casino de Lloret de Mar

En demanda d'un conveni col·lectiu

Els treballadors del Casino de Lloret de Mar han convocat una vaga per als dies 17 al 26 de novembre per demanar la readmissió de vuit acomiadats i la nego- ciació d'un conveni col·lectiu.

El conflicte començà quan els treba- lladors del Casino demanaren a l'empresa la negociació d'un conveni que reguli la seva situació laboral. Els treballadors no tenen un salari garantit i les seves percep- cions econòmiques depenen de les propi- nes dels clients, i d'aquestes únicament reben el 60 per cent.

Durant el mes d'octubre els treballa- dors, davant de la negativa de l'empresa a negociar el conveni, realitzaren diferents accions de vaga coincidint amb els caps de setmana. Com a resultat d'aquesta si- tuació, l'empresa acomiada vuit treballa- dors i obre un expedient disciplinari al co- mitè d'empresa.

CCOO ha manifestat la seva protesta per «l'actitud pasiva de l'autoritat labo- ral, malgrat les demandes i denúncies dels treballadors sobre l'actuació il·le- gal de l'empresa». A l'hora de tancar aquesta edició de TREBALL ha estat con- vocada una reunió del conseller de Treball de la Generalitat, Oriol Badia, amb el co- mitè d'empresa per tal que la Conselleria actui com a entitat negociadora en el conflicte. Conflicte que, ara com ara, i amb l'acti- tud de l'empresa, no té gaires possibilitats de una solució positiva.

Referèndum per la pau

Els treballadors diuen no a l'OTAN

El dia 16 de desembre passat els treballa- dors de l'empresa d'ascensors Cardel- lach, de Barcelona, celebraren, a iniciati- va de CCOO, un referèndum sobre l'OTAN. La fotografia ens mostra la taula de carrer on els treballadors en dipositaren els vots, aclaparadorament partidaris de la sortida.

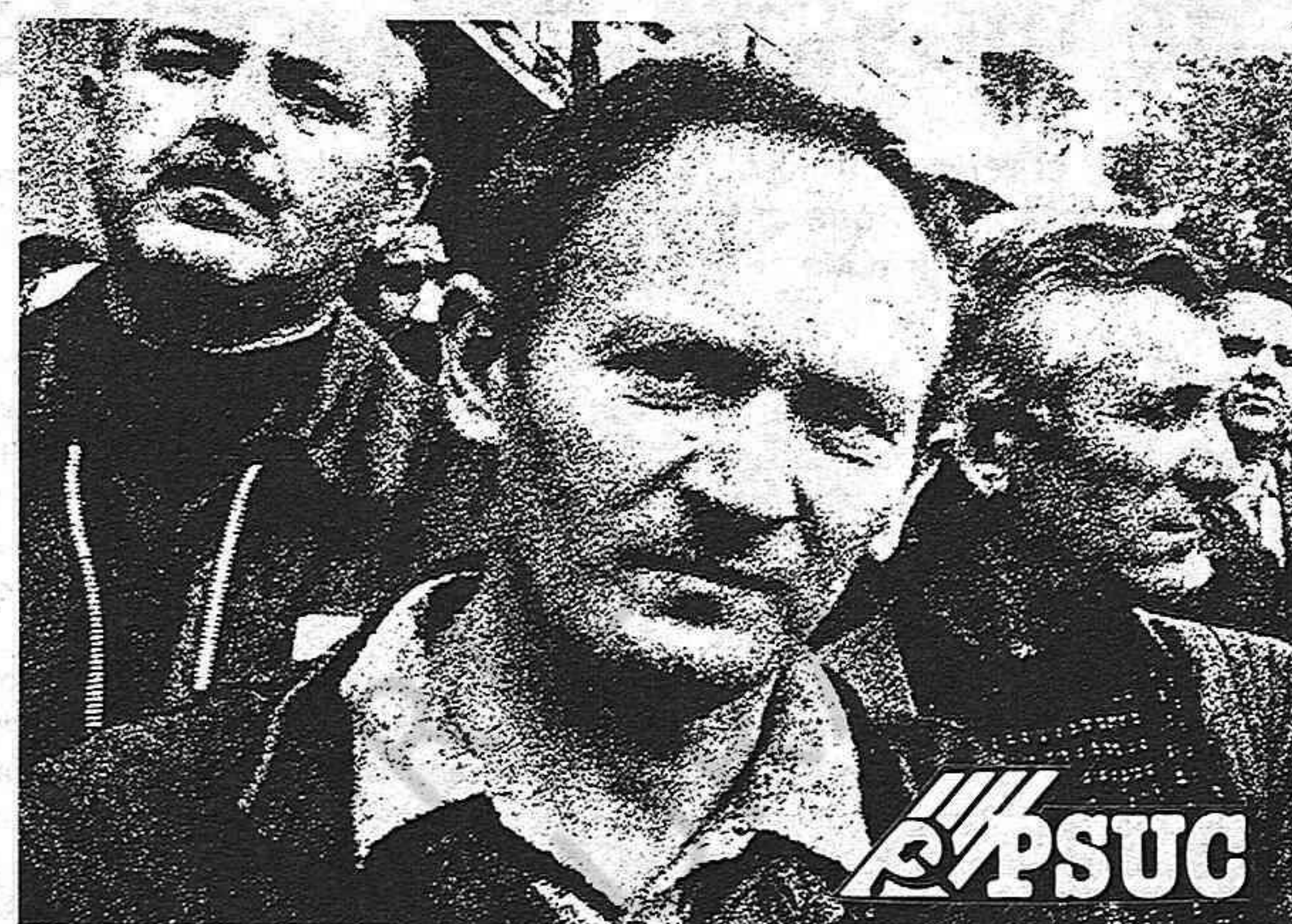

Actes informatius

El PSUC davant l'AES

El passat dia 15 de novembre i sota el títol **El PSUC davant L'AES** tingué lloc al Col·legi d'Aparelladors de Barcelona un acte amb les intervencions d'Antoni Gutiérrez Díaz i Manuel Gómez Acosta. Els oradors, tot denunciant l'AES i la seva expressió presupostària, explicaren la política de solidaritat en temes concrets com ara els temes dels Convenis, la Seguretat Social o les pensions amb l'objectiu d'aconseguir la participació dels treballadors per una sortida solidària de la crisi.

ACTO INFORMATIVO

"Lo que no te dicen del AES..."

NICOLAS SARTORIUS

Vicesecretario del PCE

TOMAS MARTINEZ

Secretario Local de CCOO del Metal

JOAN SAURA

Secr. Político del PSUC de l'Hospitalet

Día 15 de noviembre, a las 7.30h. de la tarde
Polideportivo "Les Planes" (Florida)

L'Hospitalet

Nicolás Sartorius a l'Hospitalet

El 15 de novembre passat, el vice-secretari general del PCE va participar en un acte informatiu a l'Hospitalet. Hi assistiren més de quatre-centes persones per escoltar l'opinió dels comunistes sobre l'AES.

Nicolás Sartorius —en roda de premsa anterior a l'acte— va dir: «Si Felipe González no fa una altra política és perquè no vol, i no pas perquè no pugui». L'Hospitalet.

S'ha reunit el Consell de Treball

El dia 23 de novembre, amb la presència del president de la Generalitat, Jordi Pujol, s'ha reunit el Consell de Treball.

S'ha elegit la permanent del Consell, que ha quedat integrada per Sebastià Vives, de CCOO; Xavier Alegre, de la UGT; Rodrigo Iglesias i Manuel Morales pel Foment, i Lluís Ducet i Rafael Hinojosa en representació del Departament de Treball.

Lluís Ducet, vice-president del Consell de Treball, serà qui presidirà la permanent que es reunirà el proper dia 30 per tractar els temes que calgui discutir en el proper Consell de Treball.

Intervenció de CCOO

A la reunió d'avui ha intervingut, en nom de CCOO, el seu portaveu, Sebastià Vives, que s'ha mostrat crític envers l'actitud que ha mantingut el govern de la Ge-

neralitat cap als interlocutors socials, desconsiderant-ne el paper que han de jugar en les relacions laborals i en el terreny institucional. En concret, va posar com exemple que les centrals sindicals no han estat consultades en qüestions que afecten els treballadors, com el cas del recent decret sobre aprenents, consells socials de les universitats o el laboratori d'assaig.

CCOO proposà que l'activitat del Consell de Treball se centrara en els següents temes prioritàriament:

1. Debate en profunditat i donar una resposta al document **Bases d'una política d'ocupació i per la reindustrialització de Catalunya**, elaborat conjuntament per CCOO i UGT. En especial, els problemes de la política industrial, el mercat de

treball, l'economia submergida i la desocupació.

Pel que fa a això darrer, CCOO va reiterar la seva proposta de creació d'un fons català contra l'atur, que inclogui els quinze mil milions reclamats per les centrals sindicals per a l'ocupació comunitària i foment de l'ocupació juvenil, i les dotacions que resultarien de la territorialització de les diverses partides de l'AES.

2. Que el Consell de Treball sigui el marc on es plantegi l'ordenació de la negociació col·lectiva a Catalunya. En aquest sentit, cal procedir a un estudi de quins són els àmbits reals en què sí que hi ha un marc adequat per al desenvolupament de la negociació col·lectiva i de quins són els que encara no tenen aquest marc.

3. Així mateix, el Consell de Treball hauria de ser el lloc on s'abordin els problemes de mediació, arbitratge i conciliació.

4. El Consell de Treball també ha de ser el marc en què es desenvolupi la participació institucional de forma que posi fi a l'actual situació de discriminació que hi ha en relació a la resta de l'Estat, fonamentalment pel que fa als instituts de la Seguretat Social traspassats a la Generalitat (Institut Català de la Salut i Institut Català d'Assistència Social) i a la Comissió de Preus.

5. Finalment, el representant de Comissions va plantejar la necessitat de modificar el reglament del Consell de Treball, per adequar-lo a la legislació general i perquè s'hi reconeguin les facultats que corresponen a les organitzacions sindicals més representatives. En aquest sentit, CCOO considera que les centrals han de ser consultades en tràmit previ en tot allò que pertoca a les relacions laborals a Catalunya, des de qüestions legislatives a aspectes econòmics. Així mateix, des del Consell de Treball s'haurien de desenvolupar iniciatives i propostes per a la seva consideració per part del Consell Executiu i d'altres organismes de l'administració autònoma. **Oficina de Premsa de la CONC**

Dies 10 i 11 de novembre a Madrid

Coordinadora estatal de moviments pacifistes

Amb el referèndum sobre l'OTAN com a objectiu, es va reunir aquest organisme, que aplega més de cent col·lectius anti-OTAN. Ens en parla Beatriu Martí.

La valoració és mínimament positiva. Tots els col·lectius van explicar les accions realitzades a la seva ciutat o barri, però d'això no es pot deduir la veritable situació, en aquests moments, del moviment per la pau arreu de l'Estat.

De l'actual i inestable situació del moviment per la pau, en el transcurs de la reunió van sorgir un seguit de propostes interessants, cara a enfortir el treball del moviment per la pau. Penso que les propostes són producte d'una visió crítica del que ha estat fins ara el moviment.

Es va plantejar la necessitat de redefinir els continguts d'organització i acció, ja que la situació política actual del país havia canviat després del debat al Congrés de Diputats sobre «l'estat de la nació», i sobretot per les propostes «de consens polític» que va fer el president González sobre el tema de l'OTAN.

La preocupació primordial és com mantenir l'atenció i posició de l'opinió pública, per la qüestió de l'OTAN, fins l'any 86, ja que després de la proposta de Felipe González, existeix el perill que la població es desentengui del referèndum si s'establia el consens polític.

Es va considerar que no n'hi havia prou amb les movilitzacions populars i que era essencial plantejar-se les noves tasques de treball prenent contacte amb les escoles, els ajuntaments i els mitjans de comunicació. És en aquest sentit que l'acció estatal del 2 de desembre s'ha de convertir en una resposta del moviment pacifista a la proposta de Felipe González.

Així mateix, es va prendre la decisió de prendre contacte amb els comitès de solidaritat amb Nicaragua per realitzar accions conjuntes de solidaritat amb el poble nicaragüenc.

Carta oberta del moviment pacifista al president del govern

El moviment ha reaccionat al repte que va suposar la intervenció de Felipe González sobre l'OTAN al debat sobre «l'estat de la nació», tot convidant-lo a un debat televisiu. TREBALL ha fet un extracte de la carta oberta que acaba convocant per al proper dia 2 de desembre.

Excm. Sr. Felipe González Márquez:

1. Després de dos anys d'«ambigüitat calculada», a la fi hem conegut els vostres desigs sobre l'OTAN.

Tanmateix, vós no vau donar explicacions, no vau oferir explicacions, de per què dieu ara que sí a l'OTAN, quan vau ser elegit, entre altres coses, per dir que no a l'OTAN el 1982.

2. Vós heu proposat un consens parlamentari sobre la base que «la pertinença a l'Aliança Atlàntica és un punt de partida inexcusable». No us serà pas difícil aquest consens amb aquells que sempre han opinat així.

¿Heu pensat, però, en les conseqüències d'una greu contradicció entre consens parlamentari i consens social?

3. Vós heu anunciat que el referèndum es farà el febrer del 1986. Un nou ajornament. Permeteu-nos que els nostres dubtes sobre la seva celebració no s'esvaeixin. Suposem, però, que aquesta volta es compleix la promesa: llavors, ¿serà clar i decisiu pel que fa a la qüestió

de l'OTAN? Recordeu el vostre programa electoral, compromís que es violaria si fos substituït per una mena de plebiscit, o bé si s'hi barrejessin d'altres qüestions: la CEE, o la política general exterior o de defensa.

4. Vós heu proposat nou punts complementaris al de la permanència a l'OTAN.

Dels vostres matisos deduïm que vós reconeixeu que hi ha riscos a l'OTAN. Només hi ha una forma d'evitar-los: sortir-ne. L'ingrés de l'Estat espanyol —vós ho sabeu prou bé— viola la resolució A-35-665-1 de l'Assemblea General de l'ONU del dia 12 de desembre del 1980: «que les actuals aliances militars siguin dissoltes i que, com a primera etapa, no sigui adoptada cap mesura que afavoreixi l'expansió dels blocs militars ja existents».

5. Vós ens heu anunciat que la presència militar dels Estats Units es reduirà si confirmem la nostra integració a l'OTAN. ¿De debò que us ho creieu seriosament?

Totes les dades fan pensar que els estratègics de l'OTAN conceben l'Estat es-

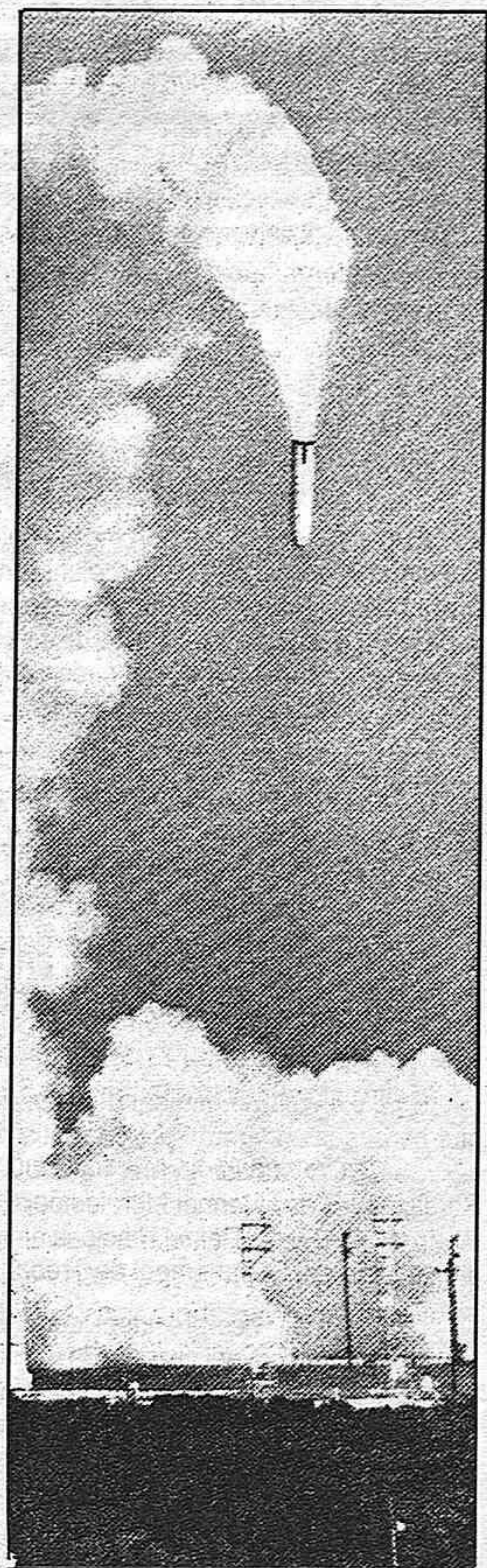
panyol com una immensa plataforma territorial per a l'acció contra la Mediterrània sud. No serà la tendència a augmentar —i molt— la presència dels EUA, i no pas de disminuir-la?

6. Vós sosteniu que l'Estat espanyol es mantindrà desnuclearitzat. ¿Esteu en condicions d'assegurar que no se sotmetrà a la disciplina de l'OTAN, si aquesta decidia d'instal·lar-hi armes nuclears, igual com s'hi van sotmetre els governs de l'OTAN que de moment es van resistir a l'emplaçament dels euromíssils?

7. Vós sabeu que la permanència a l'OTAN no és una simple qüestió diplomàtica. Les conseqüències són més pregones: el vostre govern ha impulsat la incorporació de l'Estat espanyol a la cursa d'armaments i al comerç d'armes. Les despeses militars han estat més grans durant els darrers anys.

8. Heu optat per una sortida a la crisi vinculada a l'expansió de la indústria bèl·lica, de l'armamentisme. Heu fet cas al senyor Reagan. Nosaltres pensem que això portarà, a més de l'empobriment i la desocupació creixent, una espiral irracional de tensió i de guerra.

COORDINADORA ESTATAL
D'ORGANITZACIONS PACIFISTES
Madrid, 11 de novembre del 1984

Com es «munta» un referèndum?

Universitaris pel referèndum

Quan s'anuncia la celebració de referèndums a nombroses facultats, TREBALL ha recollit l'experiència i la reflexió de la comissió pro-referèndum que va realitzar-ne el primer.

Són les onze de la nit del cinc d'abril, només ens resta informar els diversos mitjans de comunicació sobre els resultats i començar la festa. Festa, atès que els nostres objectius s'havien vist desbordats per la participació i els resultats. Més de dues mil persones havien dipositat el seu vot en un referèndum simbòlic sobre la permanència o no d'Espanya a l'OTAN, i, encara millor, només setanta-tres (73) van optar per la permanència d'Espanya a l'Organització del Tractat de l'Atlàntic del Nord, mentre que dues mil dues-cents catorze persones es van manifestar contundentment en contra de la permanència.

La màxima participació

Quan vam encetar la preparació del referèndum, el primer que ens vam haver de plantejar va ser: què és un referèndum? A partir d'aquesta discussió vam arribar a una conclusió important, que probablement va ser la clau de l'èxit. Entre nosaltres va quedar clar que un referèndum no era tan sols posar una urna en un corredor i deu cartells que convoquessin a votar.

El referèndum l'havíem d'omplir de contingut per aconseguir el màxim de participació possible, entre d'altres coses perquè el referèndum representava —i representa— una nova forma de lluita. Aquesta nova forma de lluita plantejava un seguit de problemes entre els nostres companys de facultat, problemes que anaven des de la legitimitat d'una acció d'aquesta mena a la possible repercussió i incidència a l'exterior.

Un altre factor en discussió fou el caràcter de la comissió organitzadora del referèndum: comissió de partits o comissió oberta a tots els companys. Nosaltres, davant la realitat dels partits a la facultat, vam arribar a la conclusió que una altra vessant de l'èxit del referèndum seria la participació més àmplia possible de persones en el procés d'elaboració i en la seva execució. I crec que tampoc no ens vam equivocar, ja que durant tot el procés hi participaren al voltant de cinquanta companys, i en la seva execució uns altres seixanta, aliens a la comissió, que s'hi oferiren de bon grat.

Una vegada creada la comissió, calia discutir el contingut polític de la proposta de referèndum. D'aquelles discussions guardo, alhora, records amables i amargs. Hi sorgiren idees interessants, com dir que «és fals dir que l'URSS té missils», «OTAN no, però Espanya s'ha d'armar de missils fins a les dents per assegurar la seva defensa», inacabables discussions sobre si la situació de l'Afganistan i de Polònia eren un exemple d'«imperialisme subjecte» o més aviat d'«internacionalisme proletari» i expansió de la lluita de classes.

Aclarir els objectius polítics

El record agradable em ve del fet que, així com proliferaven aquest tipus de plantejaments, sectaris els uns, absurds els altres, ideologitzats en general, amb més força rebien més adhesions les propostes d'un grup de companys que plantejàvem la necessitat de crear una comissió unitària. I unitària de debò.

Aquesta actitud de discussió de postures polítiques es justificava llavors per la pressa calmada que provocava la inseguretats de la data de la convocatòria del referèndum o, encara més, la seva no convocatòria. Des del meu punt de vista, actualment les discussions d'aquesta mena són un delictes. Avui lluitem contra el temps. Ens separa més d'un any de la possible convocatòria del referèndum; aquest lapse tan llarg serà àmpliament explotat pel consens nacional de la dreta amb la socialdemocràcia per bombardejar i intoxicar l'opinió pública i fer-li xantatge.

Davant aquest consens purament parlamentari, nosaltres hi responem amb el «consens del carrer», amb el consens popular.

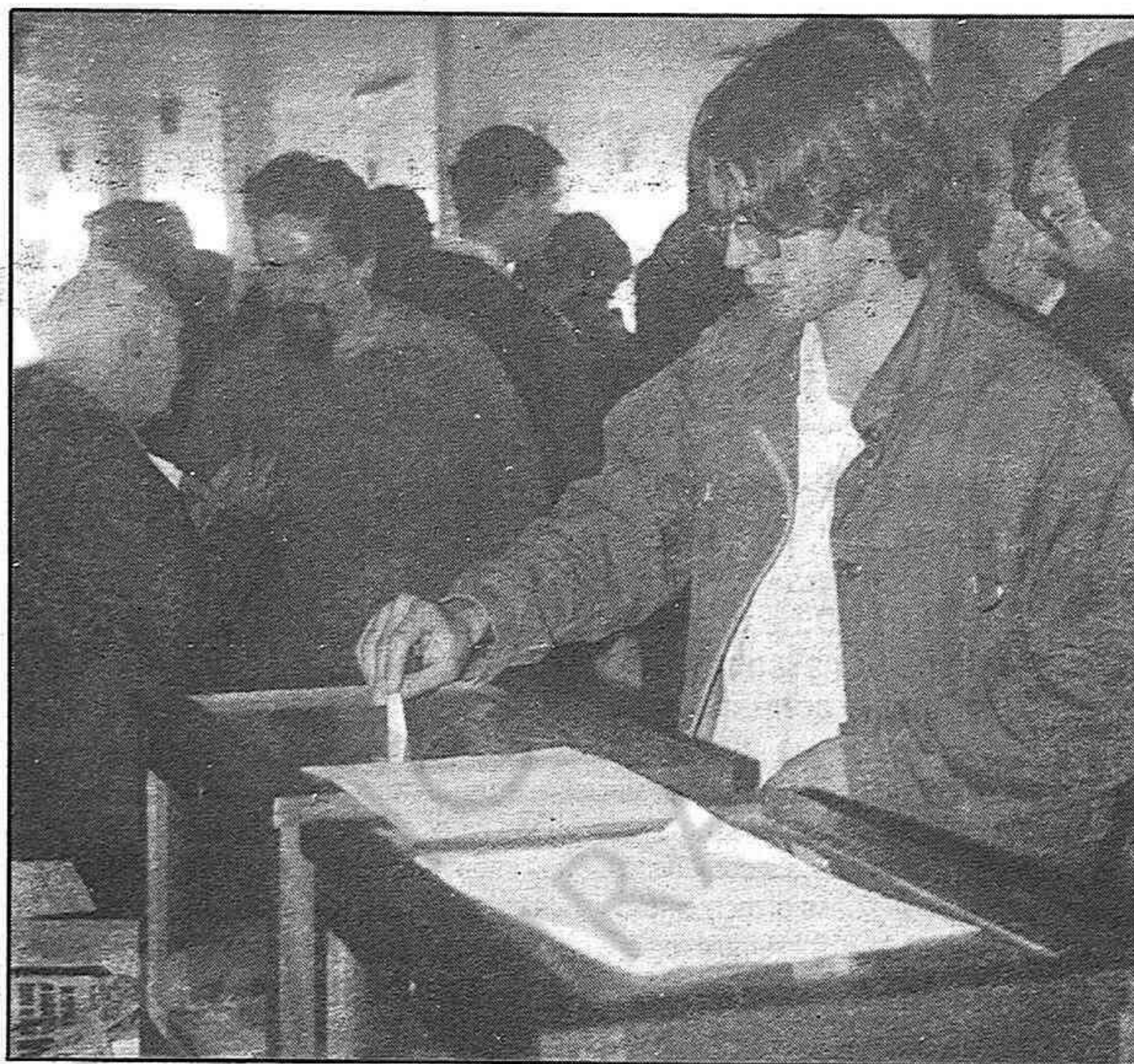
Aquest consens, que prou problemes tindrà per defensar-se dels atacs del parlamentari «consens nacional», no pot perdre el temps a contestar des de dins tot un seguit de grups sectaris que insisteixen (com sempre) a dir que és sota la seva bandera on cal enquadrar tothom.

¿Com connecta això amb la possible organització d'un referèndum avui en una fàbrica, col·legi, ciutat o districte? Ben senzill: l'organització d'un referèndum ha de ser com més unitària millor; negociant, però, aquesta unitat, amb els sectors abans esmentats; els altres ja vindran tots sols, perquè ja sabeu la poesia: «A un panal de rica miel...».

Tornem ara a l'organització del nostre referèndum a la Facultat d'Història; podríem comentar la forma de treball de la comissió. Aquesta es va dividir en dues branques: la primera s'encarregaria dels aspectes tècnics i econòmics, i la segona de la propaganda.

També hi ha problemes pràctics

Els problemes tècnics se centraran en com controlar que una mateixa persona no voti desenes de vegades, cosa que desvirtuaria els resultats i la credibilitat mateixa del referèndum. Atès que el reglament de la Facultat ens impedia l'accés a les llistes d'estudiants, vam optar per demanar el DNI o el carnet d'estudiant. Una vegada tancades les urnes, gràcies a un treball de formiguetes vam ordenar alfabèticament tots els votants per verificar que no hi havia hagut duplicat de votació. Només vam trobar-hi tres casos. El referèndum havia estat correcte.

Les solucions al problema econòmic foren de tot menys originals: loteria, adhesius, etcètera, i una subvenció de la universitat de trenta mil pessetes.

Les despeses foren gairebé noranta mil pessetes aproximadament, guanyades mitjançant molta feina.

El capital més important i més complex va ser la propaganda. Els objectius eren: assegurar una àmplia participació i també un ampli ressò exterior. En l'apartat intern, en quatre mesos vam celebrar nou assemblees de debat sobre diversos aspectes del referèndum, no menys de cinquanta xerrades sectorials (classe per classe), tres campanyes de cartells (la publicitat estàtica fou constant), quatre debats polítics amb àmplia participació de personalitats externes a la Facultat.

Gràcies a tot això vam aconseguir —com es diu ara— «chupar càmera» de la televisió; més de quinze ràdios ens van incloure als seus informatius o programes especials, i els diaris més importants de Catalunya («El País», «El Periódico», «La Vanguardia», etcètera) ens van dedicar un espai considerable. El referèndum s'havia fet públic i patrimoni de tots.

Per resumir, podríem concloure demanant la proliferació d'aquests referèndums. Ara bé: alerta!, perquè siguin un èxit han de reunir algunes condicions com: ser un moviment unitari i majoritari; no tenir pressa i avençar omplint de contingut el referèndum i assegurant-hi la participació. El referèndum ha de ser un vehicle de participació ampli ja des de la seva etapa de preparació, el referèndum s'ha de cenyir a una branca que pugui abraçar i controlar; no serveix de res convocar un referèndum a tot un districte o ciutat per obtenir tan sols sis-cents o mil vots: això es torna en contra dels organitzadors i és aprofitat pels pro-OTAN. El referèndum, per fi, ha de procurar ser un exemple a seguir, ha de mirar de tenir el major ressò possible, encara que tan sols signifiqui estimular el barri del costat. o la fàbrica veïna.

Miguel Pérez
RESPONSABLE DE PAU DE LA JCC, Membre DE LA COMISSIÓ PRO-REFERÈNDUM A LA FACULTAT DE GEOGRAFIA I HISTÒRIA DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

Els estudiants s'organitzen

L'AJEC denuncia la discriminació a l'ensenyament mitjà

Amb el rerafons de l'associacionisme estudiantil, el propassat dia 17 l'AJEC (Associació de Joves Estudiants de Catalunya) es presentà a la premsa per explicar els seus objectius.

L'AJEC es troba en procés de constitució a partir de la regulació que la LODE fa de l'associacionisme i la representativitat estudiantil a l'ensenyament mitjà. Compta hores d'ara amb uns 1.500 associats on s'inclouen federativament diverses associacions d'estudiants d'instituts i escoles d'arreu Catalunya, així com també una secció universitària.

Durant la roda de premsa, el seu president, Jordi Alfonso, centrà els objectius actuals de l'associació en l'elaboració per a Catalunya d'un estatut de l'estudiant i en la denúncia de la situació de l'ensenyament mitjà públic, tot aprofitant per criticar els convocants de la manifestació per l'anomenat «pacte escolar» de Madrid.

Es criticà particularment la situació de l'FP —«guarderia d'adolescents»— i la manca total d'informació que l'estudiant té dels seus drets, insistint també en temes concrets com el del reconeixement oficial de certs estudis o la situació material de molts centres.

En aquest curs lectiu, l'AJEC celebrarà el seu congrés constituent, estant ara en ple procés de constitució de seccions d'institut i locals, tot qualificant el seu naixement com un «fet importantíssim» per al desenvolupament del moviment juvenil a Catalunya. És en aquest sentit que critiquen també amb duresa la poca ajuda que han rebut fins ara del Departament de Joventut de la Generalitat de Catalunya.

Col·loqui internacional a Torí

Teologia de l'Alliberament i l'esquerra

Recentment s'ha celebrat a Torí, organitzat per aquella federació piemontesa del PCI, un col·loqui sobre «Teologia de l'Alliberament, l'Església i l'esquerra». Gràcies a la invitació que els companys italians feren al PSUC he tingut l'oportunitat de participar-hi aportant una reflexió personal sobre «Alfons Comín: testimoni d'una fe alliberadora i militància comunista».

El document de la Congregació vaticana sobre la Doctrina de la Fe ha estat l'element revulsiu perquè els comunistes italians, sobretot dirigint-se al món catòlic, reiniciïn un debat obert sobre quines són les aportacions més originals de la Teologia de l'Alliberament i com aquestes es projecten i incideixen en els plantejaments polítics i culturals de l'esquerra. Tots els participants en el col·loqui coincidírem a subratllar que un dels objectius fonamentals de la Instrucció Vaticana, a part dels judicis més intraeclesials que puguin fer-se, és la neutralització de tota relació de la Teologia de l'Alliberament amb el marxisme. S'insistí que una de les preocupacions principals dels autors del document vaticà ha estat «alliberar la Teologia de l'Alliberament del marxisme». Des de la cúria romana es vol deixar ben explícit que el cristianisme, per ésser alliberador, no necessita del marxisme. I que aquest, per essència, és totalment incompatible amb el cristianisme. Un dels participants del debat afirmà que aquesta serà, ben probablement, l'orientació fonamental d'un proper document que el cardenal Ratzinger prepara sobre el contingut doctrinal de la Teologia de l'Alliberament. Finalment tots els participants coincidírem a advertir que, darrera de la confrontació amb el marxisme, s'amaga un projecte eclesial restauracionista basat en l'autoritat indiscutible del magisteri papal i clarament oposat, la Instrucció Vaticana mateixa n'és un exemple, a aquelles esglésies locals que, confiant en la seva creativitat, volen construir un nou model d'Església.

Recuperació de la praxis

Per part meua vaig intentar transmetre, dins el context general per on es situà el debat, el convenciment que una de les característiques innovadores de la Teologia de l'Alliberament és que, en ella, com a moment reflexiu, el discurs teològic és sempre posterior a la pràctica i al testimoni dels cristians. Si no hi ha una pràctica cristiana, personal o col·lectiva, sobre la qual es reflexiona, el treball del teòleg esdevé estèril per captar la presència de «Déu en la història i en la cultura dels oprimits» (Declaració de la IV Conferència de l'Associació Ecumènica de teòlegs del Tercer Món). Situats en aquesta perspectiva tenia molt sentit parlar de la pràctica cristiana i militància comunista de l'Alfons Comín. Ambdues són el testimoni nítid d'una fe alliberadora, compromesa amb el moment històric i la cultura moderna on l'Alfons Comín encarnà la seva experiència cristiana i política.

Per l'Alfons Comín la fe no fou mai una vivència que es pogués recloure en les interioritats personals. La seva fe quedà perfectament reflectida en les paraules: «Testimoniar allí on el cristià estigui submergit, ja d'una vegada per sempre, en un món laic, secularitzat, a vegades hostil, però vivint en tot cas una mateixa i única història amb tots els homes. [...] I testimoniar allí on sembla més difícil i hostil de fer-ho. Allí on sembla que la cultura contemporània no sent ni el més mínim interès per la Paraula. Allí on les portes semblen tancades. Per exemple, en els partits marxistes».

La passió pel testimoni

La vivència cristiana de l'Alfons Comín, en el seu itinerari personal per ésser fidel a Déu i als homes, fou una aventura apassionada perquè l'Església catòlica tornés a situar-se al costat dels pobres i oprimits. La seva pràctica política, orientada a unificar la història de la salvació amb la salvació de la història, enriqué també la teoria i la pràctica marxista i ajudà, per tal com era repensada des de la militància activa en el partit, tal com reconegué el nostre president, «a la superació d'antics vicis sectaris i dogmàtics, tant del PSUC com del PCE, i a l'elaboració de la nostra estratègia eurocomunista».

Meditant sobre aquestes qüestions, estimulat per l'extraordinària sensibilitat que els companys italians tenen per les intuïcions fonamentals del pensament de l'Alfons Comín, vaig adonar-me que, a poc a poc i sense adonar-se'n, el nostre partit ha anat deixant esvaïr part de les notables aportacions teòriques, legítimes per una experiència de vida, que ens llegà l'Alfons Comín. Ell, que com una alenada d'aire fresc recorregué el partit per recordar-nos la força mobilitzadora de la utopia, o com digué el nostre secretari general: «Experiència de la passió feta instrument de la raó», avui comença a ésser un «desconegut» per a alguns militants del nostre partit. És per això que, aprofitant aquesta petita crònica o meditació improvisada sobre un debat, proposo que el PSUC, ara que ens acostem al cinquè aniversari de la prematura mort de l'Alfons Comín, convidi els seus militants, exercint d'intel·lectuals col·lectius, a debatre i aprofundir les seves principals contribucions al desenvolupament de la teoria i pràctica marxista, i al diàleg entre cristianisme i marxisme.

Jordi López Camps

Cristians i ensenyament

Una altra idea de llibertat

Reproduïm íntegrament el text del manifest subscrit a Madrid per coneguts intel·lectuals i polítics cristians davant la manifestació del dia 18 de novembre.

Els ciutadans i entitats sotasignants subscriuen col·lectivament el següent manifest:

Diumenge, 18 de novembre, es anuncia una manifestació a Madrid d'oposició a la Llei Orgànica del Dret a l'Educació (LODE), llei que ha estat aprovada per les Cambres legislatives. Reconeixem que és un dret democràtic dissentir i expressar col·lectivament el desacord davant les lleis.

Des de la nostra pròpia consciència cristiana, i en defensa de la llibertat d'ensenyament per a tothom, expressem públicament el nostre desacord amb la idea de llibertat dels convocants. Creiem que serveix per encobrir una concepció particularista i poc democràtica del dret a l'ensenyament, apta per a la defensa de privilegis de minories, però que desconeix la solidaritat amb els amplis sectors de la població que pateixen les conseqüències d'un sistema escolar desigual i deficient.

Pedro Altares, periodista; José Luis Aranguren, catedràtic d'universitat; Ignacio Armada, consiliari d'Avantguarda Obrera; Juan M. Bandrés, diputat; Enrique Castro; José M. Díez Alegria, teòleg; Javier Domínguez, consiliari de Comunitats Populares; Antonio Duato, teòleg; Casiano Floristán, teòleg; Benjamín Forcano, teòleg; Joan García Nieto, sacerdot; M. del Carme García Nieto, professora d'universitat; Josep Antoni Gimbernat, teòleg; Isidro Hoyos, sacerdot; Ignaci Jardón, catedràtic de filosofia; José M. Laso, catedràtic de filosofia; Julio Lois, teòleg; Jordi López

Camps, secretari general de Cristians pel Socialisme a Espanya; José M. Llanos, teòleg; Félix Martí, professor; Jesús M. Montero, secretari general de la UJCE; Carlos París, catedràtic d'universitat; José Manuel Rivera, metge; Francisca Sauquillo, senadora; José Tamayo, teòleg; Pilar Varela, presidenta de la JOCE; Rufino Velasco, teòleg; Daniel Vidal, pastor de l'església evangèlica; Evaristo Villar, teòleg, i les entitats Avantguarda Obrera, Comunitats Cristianes Populares, Cristians pel Socialisme, FECUM, HOAC, JAC, JEC, JOC i JOCE.

La llibertat d'ensenyament segons Convergència i Unió

Jordi Solé Tura

Per a la dreta d'aquest país, la llibertat d'ensenyament significa que els rics i privilegiats puguin fer el que vulguin i que la resta faci el que pugui. El govern de la Generalitat, dirigit per CiU, ho acaba de demostrar un cop més.

Amb una enorme discreció, sense soroll, el govern de la Generalitat va publicar no fa gaire un decret —el decret 290/1984 de 20 de setembre, al «Diari Oficial de la Generalitat» del 3 d'octubre— que és una autèntica perla per entendre l'autèntic fons d'aquesta concepció de la llibertat d'ensenyament.

Aquest decret regula els anomenats «Centres Escolars d'Interès Públic» (CE-DIP). Segons ell, el govern de la Generalitat pot qualificar segons quins centres escolars privats com a «centres d'interès públic» sense que deixin de ser privats. Els esmentats centres hauran de tenir el seu «caràcter propi», és a dir, el seu ideari propi, rebran una subvenció específica de la Generalitat a través dels seus pressupostos i podran cobrar, a més a més, quotes complementàries.

Això significa, ni més ni menys, que la Generalitat subvencionarà amb fons públics especials els col·legis privats els idearis dels quals siguin del seu gust, i l'entitat dels quals és fàcil d'endevinar, car es tractarà, sens dubte, dels col·legis laics i religiosos ja privilegiats fins ara i caracteritzats pel seu ideari específic. Aquests col·legis no només mantindran les seves característiques actuals sinó que, ultra beneficiar-se d'uns cabals públics suplementaris, podran continuar essent discriminatòris per mitjà del cobrament de «quotes complementàries». Per la resta, el control sobre aquestes subvencions especials serà més petit que el que es preveu per a la resta de les escoles privades ja subvencionades.

Aquesta decisió de la Generalitat es pren en un país en què l'ensenyament privat predomina sobre el públic i on encara avui aquest darrer és el parent pobre de l'educació. A Barcelona ciutat, l'ensenyament públic representa avui poc més del 35 per cent del total. A tot Catalunya amb prou feines si arriba al 50 per cent.

A més a més, l'ensenyament públic no compta avui encara amb mitjans suficients per assegurar a tothom un ensenyament de qualitat. Aquest començament de curs, per exemple, ha estat marcat per múltiples problemes d'aquest tipus: instal·lacions no acabades, aules deficientes, acumulació d'alumnes, etcètera.

Tot això s'ha resolt de qualsevol manera, suprimint serveis educatius, ampliant el nombre d'alumnes per aula, organitzant torns dobles, etcètera. Encara més: la Generalitat tendeix a no assignar els recursos necessaris per superar els actuals déficits, amb l'argument que ben aviat baixarà la població escolar per efectes del descens de la corba de natalitat. Per consegüent, les generacions que accedeixin a l'escolaritat durant aquests anys intermedis hauran de suportar tota mena d'insuficiències, incomoditats i penúries.

Que, en aquesta situació, el govern de CiU es disposi a introduir noves partides en els pressupostos per subvencionar segons quines escoles privades només pot significar una cosa: que en nom de la llibertat d'ensenyament fa una opció clara i contundent a favor de l'escola privada i el privilegi.

La llibertat d'ensenyament passa, primer de tot, per assegurar a tothom un lloc escolar en bones condicions, amb un ensenyament de qualitat, suficient, gratuït i pluralista, garantit pels poders públics. Un cop assegurat això, cadascú ha de tenir lli-

bertat per optar per l'escola que vulgui, pública o privada, confessional o laica, pluralista o amb ideari específic.

Tanmateix, en aquest país hem tingut històricament un ensenyament pobre, deficient i gairebé vexatori; aquí ha predominat l'ensenyament privat, molt especialment el religiós. Amb aquesta situació heretada, el desenvolupament de l'escola pública s'ha hagut de combinar amb la subvenció a l'escola privada per assegurar l'escolarització al màxim nombre d'alumnes, de manera que avui la subvenció pública a l'escola privada depassa els cent mil milions de pessetes.

Aquí es barregen situacions molt diverses, car les subvencions públiques poden servir per assegurar places escolars a través de l'escola privada, però també per continuar mantenint els privilegis per mitjà dels centres privats. La LODE mateixa, tan discutida, no fa res més que consolidar aquesta situació.

No obstant això, es privilegiats que se serveixen d'un ensenyament privat elitista i discriminatori no semblen satisfets. Mentre els uns anuncien grans manifestacions per aconseguir encara més, i busquen fins i tot el suport del Vaticà, d'altres —com Convergència i Unió— pacten la LODE amb el govern del PSOE per tenir les mans lliures a Catalunya, i es dediquen a privilegiar les seves escoles en detriment de l'escola pública.

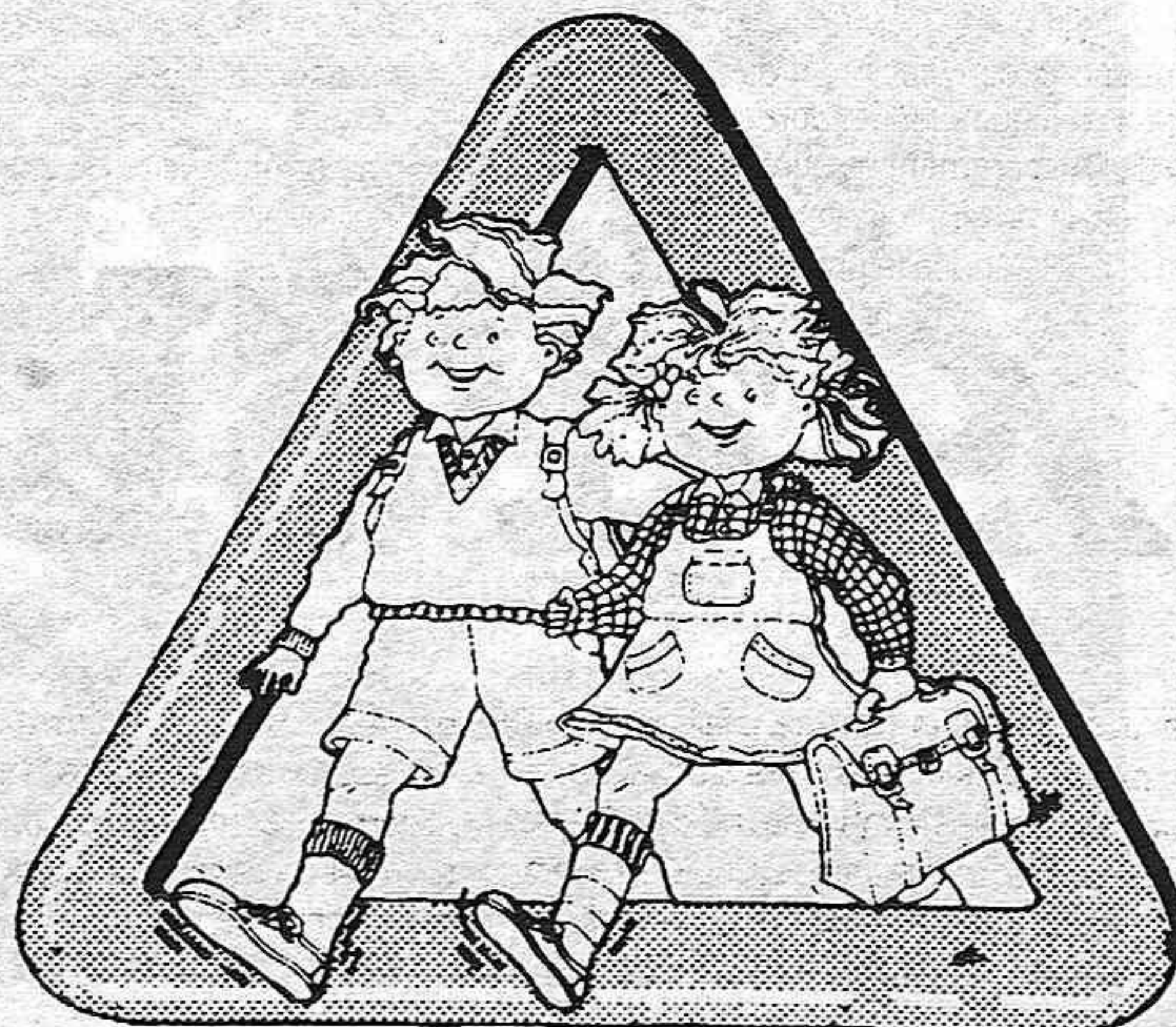
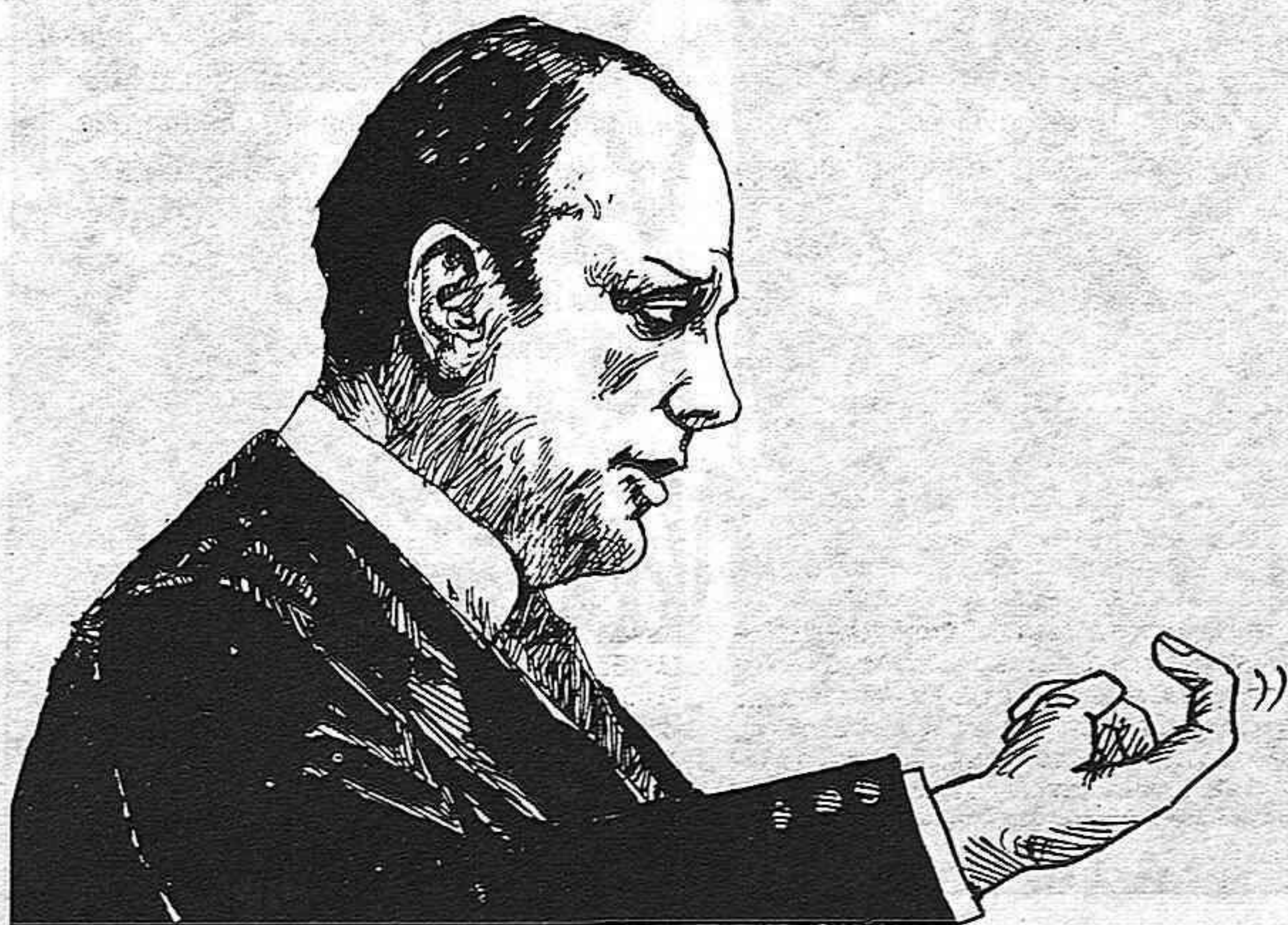
I dic les seves escoles perquè aquest és l'altre cantó de la qüestió. El decret abans esmentat especifica que els centres qualificats d'interès públic queden sota «la tutela directa i efectiva» del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, el qual posarà a la disposició d'aquests centres tots els seus recursos pedagògics i els convertirà en centres de promoció cultural de la zona on estiguin situats.

I encara més. Mentre el govern de la Generalitat es reserva la facultat de qualificar com a centres d'interès públic els centres privats, margina els centres que —per sentit de la responsabilitat i per afany de servei— van optar per passar de privats a públics. Em refereixo als centres aplegats en el CEPEPC, que van decidir passar a ser escola pública, que van trobar mil dificultats per aconseguir que la llei que els regulava fos aprovada pel Parlament de Catalunya i que, des de fa temps, esperen que el govern de la Generalitat es digni posar aquesta llei en pràctica.

Mentre l'escola pública es financia amb els recursos traspassats des del poder central, sense esforços majors de la Generalitat, i mentre es marginen les escoles que han optat per passar de privades a públiques, el govern de CiU crea, de fer, el seu propi sistema escolar, mitjançant escoles privades, amb ideari específic, especialment subvencionades i tutelades per la Generalitat.

A Catalunya, milers de pares i de mestres han maldat per una escola pública suficient i de qualitat, i hom els ha contestat que no hi havia recursos; molts educadors i pares han lluitat per convertir les seves escoles en públiques i ara es veuen discriminats i ignorats. El govern de CiU escolta una minoria ja privilegiada i li atorga subvencions, tutelades i tota mena d'ajuts.

Parlar del contingut d'una política és, doncs, parlar d'això. Convergència i Unió diu que representa, a través de la Generalitat, tot el poble de Catalunya. És fàcil, però, comprovar amb fets com aquest que, de debò, en representa una part ben concreta. I, posats a cercar línies divisòries entre la dreta i l'esquerra, cal baixar a aquests terrenys per trobar respostes contundents.

Normalització lingüística

Els cursos de català «Digui, digui»

Un dels objectius de la Llei de Normalització Lingüística, que el Parlament de Catalunya aprovà per unanimitat, és «emparrar i fomentar l'ús del català per tots els ciutadans» (art. 1r.).

Aquest objectiu respon a una necessitat social evident: al nostre país, mentre tots els catalanoparlants coneixen les dues llengües oficials, no passa el mateix amb els castellanoparlants, molts dels quals encara desconeixen o coneixen malament el català, no pas per culpa o desídia d'ells. Aquesta situació és no sols un entrebanc per portar a la pràctica la plena equiparació de les dues llengües, sinó també una anomalia socio-cultural, perquè no podem oblidar que el català, segons l'Estatut d'Autonomia, és la llengua pròpia de Catalunya.

Per resoldre aquesta anomalia, almenys de cara al futur, des de l'any 1978 s'introduí l'ensenyament preceptiu del català als centres d'EGB, de BUP i d'FP de Catalunya. Però calia fer també un esforç per donar oportunitats per a l'aprenentatge del català a la població adulta, sovint amb horaris laborals o familiars poc disponibles. Això féu que la Generalitat, els ajuntaments i altres institucions fomentessin els cursos de català per a adults, els quals tanmateix no podien resoldre totes les necessitats de la demanda, ni podien fer-se sempre amb la màxima comoditat per a l'aprenent. Per aquest motiu la Direcció General de Política Lingüística es va plantejar l'any 1983 la possibilitat d'impulsar un curs multimèdia, seguint una mica l'experiència del famós *Follow me* per a

l'ensenyament d'anglès. I això donà lloc als cursos multimèdia *Digui, digui*.

Aquests cursos de català, recentment popularitzats a través dels dos canals de televisió i de la premsa, són, doncs, una iniciativa institucional per difondre la nostra llengua entre els qui encara no la parlen. En aquest sentit ens sembla una mesura plausible i, pel que coneixem, el mètode és prou atractiu per facilitar l'aprenentatge.

Potser l'única objecció que pot suscitar aquesta iniciativa és si els milions que costa són o no desproporcionats. És cert que una obra de tal magnitud —programmes de televisió i de ràdio, vídeos, cassettes, llibres, etcètera— exigeix una forta inversió, però és legítim preguntar-nos si els resultats seran prou eficaços per justificar l'enorme despesa de diners públics, i això només ho sabrem d'aquí a uns anys. Cal dir, també, que hi ha una fórmula per recuperar almenys una part dels diners públics invertits: estudiar una bona explotació comercial dels cursos multimèdia, ni que sigui a preus polítics. Potser estic equivocant, però tinc la impressió que aquesta possibilitat no ha estat prou estudiada. Seria bo que en la pròxima discussió del pressupost de la Generalitat aquests dubtes quedessin aclarits amb la màxima transparència.

Francesc Vallverdú

Químiques perilloses al Vallès Oriental

Tots contra LISAC

Ajuntaments, ecologistes i forces socials, malden per desfer l'anomenat triangle de la mort de Mollet-Martorelles-Sant Fost. Josep Torrecillas ens ho explica.

L'empresa LISAC amb una plantilla de cent tretze treballadors, aproximadament, del ram de la química, està situada a la barriada de Can Calet, a San Fost, localitat prop de Mollet del Vallès i Martorelles. Aquesta empresa, junt amb Uriach (avui Urquima) i Sinor-Kao, formen l'anomenat triangle de la mort en aquesta zona del Vallès Oriental.

LISAC es traslladà de Barcelona a aquesta zona en concret (anomenada també «polígon industrial jardí») farà aproximadament uns quinze anys; durant aquest període de temps s'han produït diversos accidents: «escap» el 1972, que produí la mort d'animals domèstics; també el mateix any, una explosió i posterior incendi posà fi a la vida de dos treballadors, i altres incendis, com el de novembre del 1982.

Quan, el dia 8 d'octubre passat, es produí una nova fuga de productes químics a LISAC i la boira que es va desprendre cobrí una àmplia zona de Sant Fost, Martorelles i Mollet, molts veïns deien: «Un altre cop la LISAC».

Aquesta vegada es produïren taques a la pell de les persones, efectes a plantes i animals, taques a diversos dissolvents, aparegudes als cotxes dels treballadors de la Derbi.

És a partir d'aquests darrers fets que s'ha començat a crear un moviment organitzat contra la contaminació de la zona (entenent que no sols és LISAC, sinó que també ho fan Uriach, Sinor-Kao i altres,

malgrat que no siguin tan matussers o tan irresponsables com LISAC). A partir d'això, dissabte dia 10 de novembre se celebrà una reunió a proposta de l'Associació de Veïns de Can Calet i el Comitè Antinuclear i Ecologista de Mollet del Vallès, on assistírem totes les forces polítiques, sindicals i socials de Mollet, i l'assistència dels alcaldes de Mollet i Martorelles, sense que hi fossin presents el PSOE, la UGT i CDC.

A la reunió s'acordà la creació d'una comissió dels tres ajuntaments per realitzar una inspecció conjunta a l'empresa LISAC, un requeriment a la Generalitat de Catalunya i a la Diputació de Barcelona per fer un estudi sobre les fonts de contaminació, i l'estudi d'una sèrie de mesures correctores i sancionadores.

Així mateix, s'impulsarà la creació d'un consell intermunicipal del medi ambient i s'interposarà una querrela a l'empresa LISAC per delictes ecològics, acollint-se a la reforma urgent del Codi Penal sobre el tema.

Finalment, entenem que la lluita contra LISAC, i concretament contra la contaminació, cal basar-la en un ampli moviment social divers que, acceptant un conjunt d'iniciatives, pugui incidir en un problema tan greu com és la contaminació que pateix aquesta zona, i la constant amenaça d'empreses com LISAC, car pensem que qualsevol iniciativa partidista estarà condemnada al fracàs.

Josep Torrecillas Moreno

Digui, digui...

APSUC

Des de Nicaragua

De frente con el Frente

En Josep Ricart, un company jesuïta, va marxar a Nicaragua per fer costat a la revolució. En aquesta carta, personal i matisada, ens explica com veu el país pocs dies abans de les eleccions.

Amics:

Estem a la recta final de les eleccions que, com país tercermundista, són senzilles i pobres. No hi ha grans mítings ni grans propagandes electorals, simplement perquè no tenim paper ni tinta. Pensa que per la campanya s'ha necessitat que el govern suec fes una donació d'unes quantes tones de paper. [...]

L'altre dia, a l'hospital on treballa als matins, així com anàvem arribant ens pintaven a la galta la **pinta** rojinegra i així ens convertíem en pancartes animades, la propaganda més econòmica i més eficaç.

Suposo que a Europa haurà impactat el llançament de les **turbes** contra els partidets —perquè no arriben a partits— de la Coordinadora Democràtica «Ramiro Sacasa» que no han volgut embrutar-se en el joc electoral. Certament, les masses han estat empeses —a quin país no ho són— i el Front s'ha excedit una mica, sabent que les agències internacionals d'un gra de sorra en fan una muntanya. Però no es pot negar que són uns provocadors. Que el president de la COSEP (el Ferrer Salat de Nicaragua), el señor Bolaños, vagi per tots els països de l'agència central denunciant que la revolució és un fracàs... perquè no tenim pasta de dents ni paper de wàter! Com si els set mil **compes** i civils que han mort per causa de l'agressió que subvenciona Reagan hagessin mort perquè no es podien eixugar el cul amb celulosas perfumada o tenien mal alè... És quan veus que el seu paper de màrtir és l'únic que els quedava ja que no tenen cap suport popular. Només el soroll per a l'exportació. El que és fotut és que a l'occident benestant ja li va bé allò de «**mucho ruido y pocas nueces**». [...]

Els partits que es presenten fan com una mena de causa comuna contra el Front Sandinista d'Alliberament Nacional. Aquest va triar l'eslògan «**Vamos de frente con el Frente**» i tots els altres sis han imitat d'una manera o altra, irònicament o barroerament, el mateix eslògan. El PLI (liberals) diu finament «**de frente con el pueblo**», i els conservadors (PCD), més vulgars, «**de frente contra el Frente**». Aquesta polarització és així. De fet, qui presenta un programa més complet és el Front, avalat pels cinc anys de poder i també de desgast. Aquest desgast és el que aprofiten els altres partits, i em sembla lògic.

Aquesta setmana s'ha firmat un document de principis entre els partits que van a les eleccions i està molt bé. Es parla de la unitat nacional, es denuncia l'agressió, es deixa una porta oberta a futures eleccions regulars on podran incorporar-se els que ara no hi han volgut participar, es promet que s'anirà ampliant l'espai de llibertat, es fa una professió de fe en la democràcia. No sé quin ressó tindrà a Europa i als EUA. Però tot va pel camí de jugar net i

clar, cosa mai no vista a Llatinoamèrica, per la seva dependència històrica de l'imperialisme ianqui.

El que és clar, amb totes les seves fallades i limitacions, més ara, que patim aquesta agressió maleïda, és que es vol un model de democràcia nou, basat, com deia el premi Nobel de la pau, Pérez Esquivel, no pas en el nombre de vots, sinó en el grau de participació. I és l'únic model que de debò pot trencar la dependència secular del continent. Per això Reagan fa el que fa, evidentment. [...]

El desgast de l'agressió és mil vegades més rendible per Reagan que la brutalitat d'una invasió. Y a més, aconsegueix uns resultats superiors. Ara ja el país ha de destinar un 25 per cent del seu pressupost a la defensa. I el descontentament de la gent cada dia creix. I el Front ho assumeix a favor d'allò que ha costat cinquanta mil vides: la dignitat de ser lliures i sobirans enfront del **forajido** del nord. Però la pregunta que m'angoixa és fins quan pot resistir un poble a base de sacrifici, heroisme i mística defensiva si cada dia li va faltant més el pa. Tot té un límit.

Bé, «**me saludás**», com diuen aquí a tants bons amics i amigues, companys i companyes que tinc molt presents, encara que la distància sigui molta. Amb l'amistat, ens uneixen molts altres ideals que, a Catalunya o a Nicaragua, anem fent realitat.

«**Fraternalmente**», com acaben aquí els escrits,

Josep Ricart
Managua, 21 d'octubre

Primera Trobada per la Pau a Centreamèrica

El passat dia 17 al Palau de Congressos de Barcelona es celebrà la Primera Trobada per la Pau a Centreamèrica amb la participació de nombroses personalitats internacionals. TREBALL recull un moment de la Trobada, que va concloure amb l'exigència de la fi de l'agressió dels EUA i la mobilització de l'opinió pública europea com a condicions per garantir la pau.

L'OUA reconeix la RASD

Nova victòria del poble saharià

La República Arab Sahariana Democràtica (RASD) ha conquerit una nova victòria diplomàtica en ser reconeguda per Nigèria. Són trenta els Estats africans que admeten la legitimitat i representativitat de la RASD i això ha permès la seva entrada, amb plens drets, a l'Organització per a la Unitat Africana (OUA), convertint-se en el 51è Estat membre d'aquesta organització.

El reconeixement de la RASD, per part de Nigèria, el dia abans de la cimera de l'OUA a Addis Abeba, el passat 11 de novembre, provocà gran sorpresa i indignació al govern marroquí, que abandonà la reunió.

El febrer del 1982, la RASD va aconseguir el reconeixement de vint-i-sis dels cinquanta Estats membres de l'OUA, pel que fou admesa amb estatus «administratiu». D'aleshores ençà la tasca diplomàtica de la RASD i de la seva aliada, Algèria, ha estat aconseguir aquest reconeixement, la qual cosa topava amb els nombrosos viatges dels enviats de Hassan II per impedir-ho. Però la credibilitat del govern marroquí es deteriorà a partir del 31 de desembre del 1983, data en què Rabat no celebrà, en l'antic territori del Sàhara espanyol, el referèndum a què s'havia compromès davant l'OUA a fi de recaptar l'opinió dels habitants de la zona.

Aquest reconeixement de la RASD, com a estat membre de l'OUA amb plens drets, enterra definitivament la viabilitat dels acords de Madrid firmats el 14 de novembre del 1975.

Amb aquests acords, Espanya repartia la colònia del Sàhara entre el Marroc i Mauritània. El poble saharià mai no va acceptar formar part del Marroc ni de Mauritània, i va considerar l'acord com una traïció del govern espanyol; tement la violència marroquina, milers de persones, entre elles dones, infants i vells, abandonaren les ciutats i fugiren al desert. Des d'aleshores viuen en campaments de refugiats, prop de Tinduf, a la frontera entre Algèria i l'antic Sàhara espanyol, i mantenen la guerra de guerrilles.

La victòria diplomàtica d'aquests dies a Addis Abeba, com abans a Monròvia, on es va reconèixer el dret a l'autodeterminació del poble saharià fou un triomf indiscutible del Front POLISARIO, organització guerrillera que lluita des del 1975 per crear un Estat independent al Sàhara.

Els acords de Madrid, signats en plena agonia del dictador Franco, foren denunciats per socialistes i comunistes i d'altres forces democràtiques. Dos anys després, el 14 de novembre del 1977, es firmà una **Declaració de Madrid** en què el PSOE, el PCE, el PSUC i els grups parlamentaris respectius, «afirmaven la seva voluntat de prosseguir la solidaritat activa amb el poble saharià fins que aquest arribés a la independència i la llibertat».

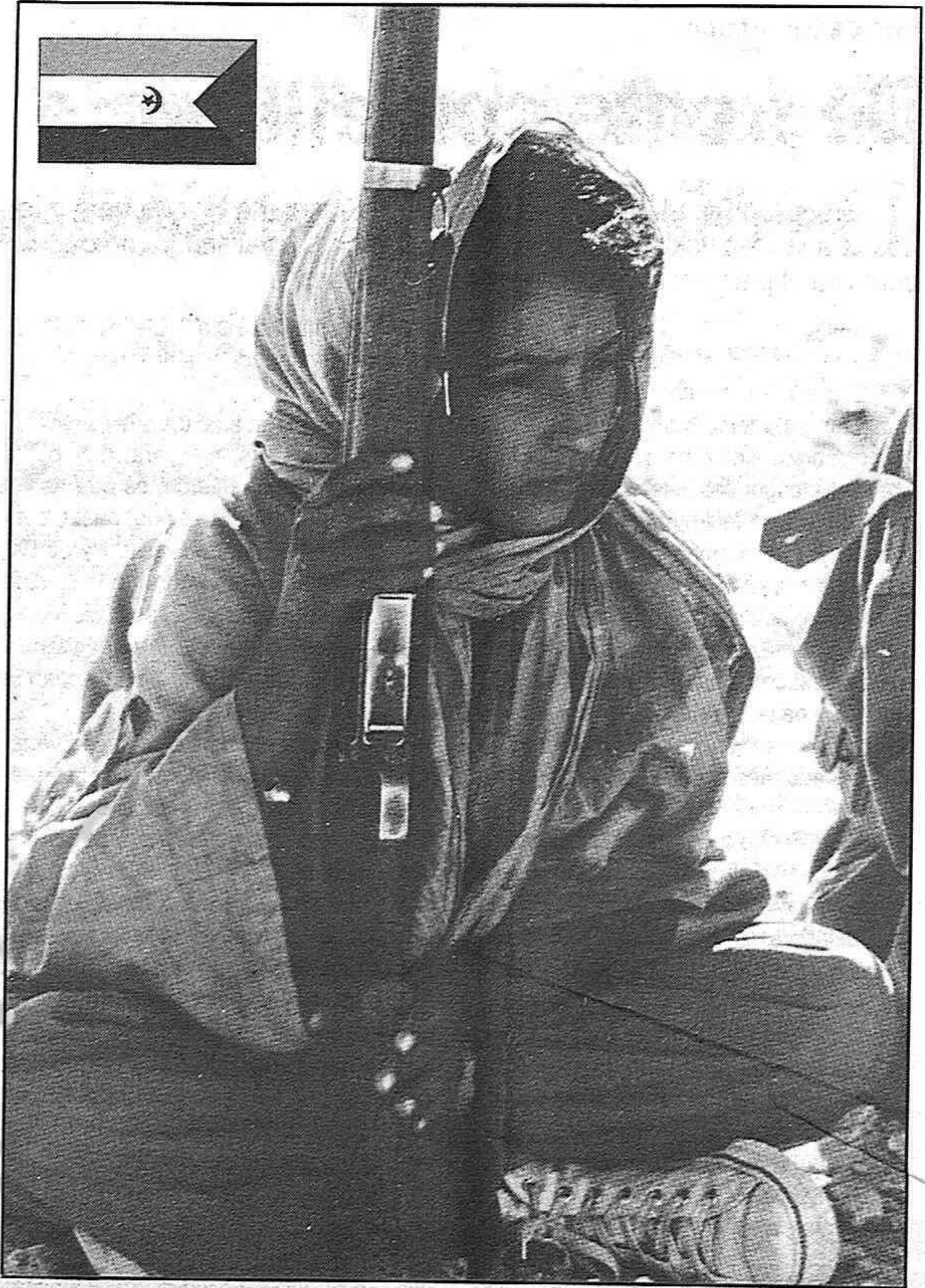
Però aquesta solidaritat en el cas del PSOE, firmant de la **Declaració de Ma-**

drid, no va passar de les paraules, i molt abans d'arribar al poder ja es distancià de les accions solidàries amb la RASD i amb el Front POLISARIO. No així el PSUC i el PCE, que sempre han tingut present el poble saharià en tots els seus actes i manifestacions. Recordeu que, amb motiu de l'Any Internacional de l'Infant, convidàrem cent infants saharis a passar les vacances al nostre país, i d'ells, un grup passà uns dies a Catalunya...

Quan la RASD va refermant la seva presència en el terreny diplomàtic i el Front POLISARIO ha demostrat que pot trencar el mur de protecció que el Marroc ha construït per protegir les grans ciutats, el govern del PSOE es nega a mantenir relacions amb els representants saharis i estreny les relacions amb el govern marroquí. Fins i tot el ministre de Defensa, Narcís Serra, ha ofert armament espanyol a l'exèrcit marroquí; el dubte està a saber si Hassan II utilitzarà aquest armament per lluitar contra el Front POLISARIO o contra l'exèrcit espanyol a Ceuta i Melilla... el Marroc no té altres problemes externs.

Cal celebrar que, tot i les dificultats inicials de la cimera de l'OUA, amb la retirada del Marroc, aquesta reunió ha estat positiva i ha tingut un caràcter marcadament econòmic. El nou president de l'OUA, Julius Nyerere, va proposar que els països africans deixessin de pagar el seu deute extern a fi de forçar els creditors a negociar un ordre econòmic mundial més just. Tractaren també els problemes més econòmics per resoldre els problemes més urgents. El continent africà s'organitza per fer front a l'imperialisme.

M. Dolors Calvet

VOTO PER LA PAU A
L'AMÈRICA CENTRAL

Signatura _____

Amèrica Central

Els premis Nobel Adolfo Pérez Esquivel i Jorge Wald han llançat aquesta campanya: «Un vot per la pau a l'Amèrica central».

Els seus objectius són: aturar la guerra i la intervenció a l'Amèrica central, el respecte a l'autodeterminació dels pobles, la retirada de les tropes estrangeres de la regió i el desenvolupament d'un moviment de l'opinió pública mundial per la pau i contra la intervenció a l'Amèrica central.

Hi participen esglésies, institucions, moviments pacifistes, etcètera. En aquest moment recullen signatures de tot el món a favor de la pau a l'Amèrica central.

Si voleu col·laborar-hi, signeu i trameu el paper a Justícia i Pau, carrer Rivedeneyra 6, 10. Barcelona.

JO .....

DNI .....

CIUTAT ..... PAÍS .....

El partit comunista i la qüestió homosexual ara mateix

Els moviments plantegen nous reptes per a una reflexió d'esqueres. El partit, però, no pot fer només seguiment del tema.

El proper mes de gener se celebraran a Madrid les primeres jornades internes que sobre homosexualitat i moviment gai organitzem els comunistes per primer cop a la història del nostre partit. Impulsades per l'Àrea de Moviments Socials del Comitè Central del PCE hi són convidats tots els interessats/des, militants, simpatitzants i quadres polítics.

Des de l'aparició mateixa del moviment gai el 1975, el nostre partit ha anat assimilant molt lentament aquestes aportacions per una lliure sexualitat, i sens dubte la intervenció de Gregori López Raimundo que abonava la declaració antidiscriminària del Consell d'Europa al si del mateix consell, marca una fita. Aquest posicionament ha estat continuat pels comunistes als parlaments autònoms, proposant i aconseguint la ratificació d'aquests acords a Catalunya, Andalusia, País Valencià i Galícia (tot i que en aquest darrer cas AP congelà la proposta), i al País Basc fou Euskadiko Ezkerra qui ho va presentar, també amb èxit.

Transformar els punts de mira

Si quelcom de nou en la teoria ens han d'aportar els actuals moviments alternatius o urbans com gais, ecologistes, pacifistes, etcètera, és justament dotar-nos d'uns mètodes de treball i d'anàlisi de la realitat que ja no poden ésser exclusivament els de l'economia i l'experiència política acumulada pel major dels moviments: la classe obrera.

El desenvolupament de les noves classes urbanes que forneixen aquests nous moviments, la seva naturalesa, no sindical ni militant tradicional, sinó més aviat constituïts com corrents d'opinió invertebrats i fluctuants... aconsellen de transformar els punts de mira, el filtre, les «ulleres» que ens posem quan anem a veure que passa a la nostra societat. Per tant cal també canviar concepcions i formes de treball: el partit no és l'avantguarda d'aquests sectors, ni té la «veritat»; els homes i dones comunistes cal que ens integrem en aquests moviments com històricament ho hem fet i ho continuarem fent al sindicat.

Aquestes reflexions sembla que no hi foren a les controvertides converses de Girona sobre la identitat de l'esquerra; sorprenent, així li va, a l'esquerra...

Justament la incorporació de la militància comunista al moviment per la pau o a d'altres de nou tipus, lluny de «diluir» el partit l'han d'enriquir i transformar, a més, els moviments socials no són formacions polítiques i llavors la nostra tasca és constituir-nos en punt de reflexió, d'elaboració de les nostres aspiracions de pau, ecologia, feminisme, lliure sexualitat, etcètera;

en cas contrari aquestes aspiracions troben, tard o d'hora, una via d'expressió política, com és el cas dels verds alemanys o del partit radical italià. En ambdues formacions hi haurien d'haver estat també els comunistes, però quedaren atrapats pel pes de la tradició històrica i s'operà una divisió innecessària entre partits obrers i partits alternatius o urbans que només afavoreixia la dreta.

Partit comunista i moviment gai

La política comunista envers el moviment gai ha estat fruit del pes d'aquest a la societat i del ressò creixent a les nostres files, la qual cosa ha portat a una praxis de seguiment, simplement de donar suport a allò que les organitzacions gais proposaven, qüestions antirepressives, drets cívics i llibertats. Aquesta és l'única manera d'encarar una «novetat» per un partit d'esquerra, almenys en un primer estadi; seguidisme que es pot perllongar si el partit no es recicla, sobretot si no incorpora militància procedent d'aquest sector o es

«destapa» entre les pròpies files (al nostre partit tenim bastants homosexuals i lesbianes que encara no gosen manifestar-se com a tals).

Actualment, la tasca de reflexió i d'elaboració d'una política envers el fet homosexual i el moviment gai, superadora del seguidisme i tímida present, és ben possible.

A l'Estat espanyol existeix ja una comissió gai dependent de l'Àrea de Moviments Socials del Comitè Central del PCE que prepara les jornades de gener que anunciàvem al principi: una ocasió d'homogeneïtzar al si del partit comunista uns principis d'acció política així com d'elaborar alternatives, iniciatives concretes des de l'esmentada comissió.

La situació de tolerància/opressió social damunt els homosexuals, que ben lentament millora, i per tant la seva integració a la doble vida i al ghetto de llocs específics (bars, discoteques, saunes...), han po-

sat el moviment gai en un cert estancament que el decanta cap a un avantguardisme que encara aïlla més els gais dels grups organitzats, i els homosexuals de la societat.

En aquest moment cal que el nostre partit desenvolupi tota una política clara i decidida envers la qüestió de la discriminació antihomosexual. **Es tracta de fer una política de denúncia antirepressiva** (com el comportament homofòbic de l'Ajuntament de Sitges), **d'igualtat de drets i llibertats** (ratificació dels acords antidiscriminatoris del Consell i Parlament d'Europa, proposta d'una llei antidiscriminària que desenvolupi l'article 14 de la Constitució, Codi de Justícia Militar que ha de quedar sense condemnes antigais...), **de suport a l'associativisme gai** (donant suport a la proposta d'un casal o centre associatiu gai a Barcelona, públic, obert a tothom i finançat per les institucions, com a punt de trobada, serveis i activitats de mil tipus, igual que els existents a nombroses ciutats europees...), **de difusió cultural i ideològica** (institucions, ensenyament, sanitat...), **de solidaritat internacional, d'igualtat de drets laborals i sindicals, de resposta al sensacionalisme orquestrat entorn la SIDA** (aquí els intel·lectuals vinculats al nostre partit tenen una tasca de denúncia pública a fer, potser amb més «credibilitat» de la que pugui gaudir el moviment gai mateix davant la societat en aquest cas concret), **d'incorporació d'aquells/lles militants del nostre partit que s'identifiquin amb el moviment gai**, tot aportant mètodes de treball unitaris, participatius, democràtics, no avantguardistes i curosament respectuosos i potenciadors de l'autonomia i pluralitat del moviment...

Aquesta és, doncs, la qüestió, i la cita és Madrid, gener del 1985.

Jordi Petit
MEMBRE DE LA COMISSIÓ GAI DE L'ÀREA DE
MOVIMENTS SOCIALS DEL COMITÈ CENTRAL
DEL PCE

Molts joves i gran participació

Conferència del PSUC a Terrassa

Feia temps que no reuníem tants companys i companyes per parlar i discutir de política. La convocatòria es feia oberta a tots els militants i també a tots els amics. Prop de cent «psuqueros» van omplir la sala d'actes de la seu del PSUC.

Cal dir que la conferència ha estat profitosa. Primer per la participació, especialment de convidats, simpatitzants i amics del PSUC, entre ells gent jove, gent que per primera vegada venia a una reunió de comunistes.

En segon lloc perquè s'han fet propostes per sortir de la tònica de passivitat i de manca d'estímuls que ha caracteritzat el darrer període. La direcció sortint va començar l'informe amb una clara autocrítica sobre el funcionament organitzatiu.

Finalment, la conferència ha servit per escollir un comitè local de dinou persones, amb una bona incorporació de gent jove, militants de la JCC, que pot donar iniciatives i «trempera» a tota l'activitat política, social i cultural del PSUC.

La conferència ha estat emmarcada per la tensió de l'agressió dels EUA sobre Nicaragua. Els perills d'invasió van ésser

exposats amb vehemència pel secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez Díaz, i la necessitat de formes immediates de solidaritat. A més, tots els delegats a la conferència teníem a les nostres carpetes una carta del company Josep Ricart des de Managua prou esclaridora. Per tant, el PSUC ja ha pres la iniciativa de convocar els partits i forces socials per decidir què podem fer tocant a Nicaragua.

A Terrassa, la pèrdua de llocs de treball significa una desindustrialització que amenaça amb la transformació del caràcter industrial de la ciutat per convertir-se en una ciutat dormitori, de serveis no volguts a Barcelona (casena de la policia nacional, presons, etcètera). Per això hem pres l'acord de convocar una conferència específica per examinar la situació socio-econòmica i formular una alternativa.

La presència i aportació de la JCC ha estat també un fet remarcable. Cal deixar constància d'aquest fet, la JCC creix, encara que modestament, i això es tot un símptoma estimulants.

Domènec Martínez

Resolució de la conferència local del PSUC

La VI conferència de Terrassa del PSUC s'ha reunit els dies 10 i 11 de novembre i acorda fer pública la següent resolució:

1. La situació internacional es caracteritza per la greu amenaça a la pau. Aquesta amenaça està provocada en gran part per l'exagerat increment dels pressupostos dedicats a l'armament per part de les grans potències. Molt especialment pels Estats Units, que després de la reelecció de Ronald Reagan refermen la seva política bel·licista i intervencionista.

Aquesta política pren la seva expressió més clara en la contínua agressió a Nicaragua, que en aquests moments es troba amenaçada molt seriosament d'invasió per part dels Estats Units. (...)

Acordem promoure una acció urgent a la nostra ciutat de solidaritat amb Nicaragua i contra el perill d'imminent invasió. Amb aquest fi, acordem dirigir-nos a totes les forces polítiques, socials, entitats cíviques, associacions... així com a les institucions, per determinar la data i l'expressió concreta de l'acció a realitzar. (...)

2. En l'àmbit nacional, aquesta conferència denuncia la política econòmica del govern del PSOE i del govern de CiU a la Generalitat, que, lluny de posar remei a la superació de la crisi econòmica, s'encamina a recuperar l'excedent empresarial i, doncs, el poder econòmic de l'oligarquia al nostre país.

A Terrassa, això es tradueix en un increment dels tancaments d'empreses o reestructuracions de plantilles (AEG, Torredemer, Vic Industrial, Velutex, Lanicril,

Biosca & Fills, Tintesa, Tecniauto, etcètera. (...)

També reclamen la participació dels partits polítics representatius en el projecte «Terrassa 2001», que hauria d'esdevenir una àmplia taula de debat, que donés prioritat als objectius a aconseguir, mantenint i fomentant el caràcter industrial i la personalitat social, política i cultural pròpia de la nostra ciutat. (...)

També mostrem el nostre desacord amb la pràctica d'una política municipal d'élite, deslligada de les opinions i participació ciutadanes.

3. La conferència ha considerat imprescindible promoure una revitalització del paper de l'esquerra a la nostra ciutat. Impulsar centres de debat i d'iniciatives ciutadanes, com ateneus populars, associacions juvenils i de la dona, etcètera.

En aquest camí, considerem necessari l'enfortiment del PSUC i cridem els ciutadans de Terrassa a la participació activa per la consecució d'una esquerra forta, capaç de promoure la necessària mobilització que assenti les bases per a una transformació progressista de la societat.

La conferència ha escollit el nou comitè local, compost per Diego Aguilar, Antonio Casas, Jordi Castan, Josep Castañé, Josep Cruz, Rafael Espinosa, José Luis García, José Gil, Cayetano Giménez, Miguel Hidalgo, Domènec Martínez, Emilliano Martínez, Francisco Morales, Alonso Morenas, Xavier Navarro, Veridiano Prieto, Antonio Romera, Josep Ruiz i Pere Vidal.

Domènec Martínez ha estat reescollit secretari polític del PSUC de Terrassa per unanimitat.

Ajut per a l'amortització dels deutes electorals

Saldo publicat a l'anterior TREBALL	
Francisco Quiles Parejo	1.500
Eladio Aguacil, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Agapito Anubla, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Luisa Anubla, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Assumpció Arnó, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Pere Boix, Lloret de Mar (Girona)	1.500
M. ^a Isabel Carmona, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Trini Colomer, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Antonio García, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Miquel García Caldu, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Aurora Ramos, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Germinal Ros, Lloret de Mar (Girona)	1.500
Comitè d'agrupació Guineueta-Canyelles (Barcelona)	30.000
Josep Pujol i Bardolet, Guineueta (Barcelona)	1.500
Rosa M. ^a Rísquez, Guineueta (Barcelona)	1.500
Torcuato Hernández, Guineueta (Barcelona)	1.500
Roberto Ruiz Sánchez, Guineueta (Barcelona)	1.500
Juana Gómez González, Guineueta (Barcelona)	1.500
Luis Santluis Herrera, Guineueta (Barcelona)	1.500
M. ^a Teresa Ibáñez Roset, Guineueta (Barcelona)	1.500
Roque Yuste Giménez, Canyelles (Barcelona)	5.000
Josep M. ^a Folch i Torres, Guineueta (Barcelona)	1.500
Agustín de la Orden, Guineueta (Barcelona)	1.500
Remedios Marín, agrupació Bon Pastor (Barcelona)	1.500
Alfonso Poblador, agrupació Bon Pastor (Barcelona)	1.500
Ángel Pérez Moreno, agrupació Bon Pastor (Barcelona)	1.500
Eutimio Ruiz, agrupació Bon Pastor (Barcelona)	1.500
Jordi López, Barcelona	12.321
Teresa Collados, agrupació Horta-Carmel (Barcelona)	2.250
Jesús Pallarol, agrupació Horta-Carmel (Barcelona)	2.250
Mercedes Díaz, agrupació Horta-Carmel (Barcelona)	1.500
Amalia Abad, agrupació Horta-Carmel (Barcelona)	1.000
Doroteo Blasco, agrupació Horta-Carmel (Barcelona)	1.500
Comitè local de Sabadell	24.900
Isabel i Sanja Ferrer, Sabadell	7.000
Ramón Gasol, Os de Balaguer (la Noguera)	2.500
Francis Redondo, agrupació Torrent (Terrassa)	1.500
Isidoro Gallardo, agrupació Torrent (Terrassa)	1.500
Manuel Martínez, agrupació Torrent (Terrassa)	500
Maria García Montes, agrupació Torrent (Terrassa)	1.500
M. ^a Carmen Martínez, agrupació Torrent (Terrassa)	1.500
Lucía Ruiz, vídua de R. Vidiella, Barcelona	5.000
Joaquim López Raimundo, Barcelona	10.000
Gregori López Raimundo, Barcelona	5.000
Joan Antonio Llorens, Reus	1.500
Joan Travé Ribas, Reus	2.000
Gabriel Fernández Solé, Reus	1.500
Josep Colomé Joanola, Reus	1.500
Pilar Cufí Brossa, Reus	1.500
Enric Molina, Reus	1.500
Pablo de Frutos Herrero, Reus	2.000
Pascual Medarde Elipe, Reus	1.500
Comitè local de Tarragona	6.000
TOTAL	3.859.804

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Sant Boi

El PSUC es recupera

No cal dir que la recuperació del partit es basa fonamentalment en el retorn al treball a les organitzacions de base i, a través d'ell, en la recuperació del contacte directe amb els problemes de la població i dels seus ciutadans. Només si mantenim aquest contacte permanent podem, de manera real, anar elaborant les alternatives que ens permetin configurar les directrius polítiques adequades per anar recuperant gradualment la implantació i incidència que hem perdut.

El nostre partit no podrà avançar en la seva implantació social si no ens plantejarem seriosament la imperiosa necessitat de reorganitzar les nostres agrupacions i elaborar un programa d'actuació mínima, que ens permeti, en un termini molt curt, assentar una organització interna que faciliti la sortida del nostre treball envers els moviments socials de la nostra població. Moviments que, a partir de les primeres eleccions municipals de l'any 1979, van començar a assenyalar un abandó del partit per part dels militants, motivat, entre d'altres raons, per la manca d'una política adequada a la nova situació que es va crear amb els ajuntaments democràtics. El desconcert quant a les postures que calia adoptar davant els ajuntaments democràtics va sumir moltes entitats en una letargia d'expectativa que les va menar —especialment allà on la participació ciutadana no va reeixir— a una pèrdua d'identitat, capacitat reivindicativa i de mobilització.

Nosaltres creiem que, després de la VII conferència local, celebrada el mes de juny, hem iniciat aquest procés a què al·ludíem: comptem amb una direcció local plenament conscient de la situació de feblesa per què travessa l'esquerra a la nostra població i del fet que la seva recuperació passa, sense cap dubte, per la recuperació del PSUC.

Amb aquest convenciment hem anat abordant la nostra organització interna: des de coses com ordenar els documents que formen el nostre arxiu, els materials de tota mena, la revisió de l'horari del local

(hem col·locat una placa amb un horari fix), la reparació de desperfectes (hi ha una comissió encarregada de reparacions, que ara s'ocupa d'acondicionar una sala per a reunions i actes), la revisió dels militants reals (o sigui, amb carnet), la biblioteca, la liquidació de quotes endarrerides i el seu pagament puntual, etcètera. Aquest treball feixuc, lent i que pot semblar poc important, ens ha permès, però, tornar-li al local una activitat interna que havia desaparegut i una seriositat de partit polític que havia deixat de tenir.

Després de comptar amb aquesta mínima estructura de partit, i paral·lelament a d'altres activitats, vam encetar la primera campanya interna d'afiliació. Per a això vam revisar les fitxes d'antics militants, vam classificar la seva actuació actual i procedirem a la confecció d'un primer torn de quaranta-cinc persones, entre ex-militants i simpatitzants, que foren visitats individualment al seus domicilis. El resultat va ser de trenta-nou ingressos, onze dels quals no havien pertangut mai al partit. Això ens va suposar passar de cinquanta-sis a noranta-cinc militants i poder constatar que el que va dur els qui eren militants a abandonar el partit no eren pas diferències polítiques pregoneres que els impedissin de continuar-hi, si no una barreja de manca de discussió, diferències personals i una activitat relaxadíssima, que facilitava la manipulació per part d'uns pocs i que va culminar —si més no a Sant Boi— en el desencís de la majoria i la seva marxa a casa, ja que, dels cinc-cents afiliats aproximadament amb què comptàvem, tan sols un centenar va marxar cap al PCC. Per això, i convençuts de les possibilitats que tenim de poder augmentar la nostra militància i, conseqüentment, la nostra incidència, hem començat una segona campanya, igualment interna, que hem previst que arribi fins a gener de l'any que ve.

Responsable d'organització del PSUC a Sant Boi de Llobregat

El PSUC a la Sénia

La Sénia és un poble de la comarca del Montsià, fronterer amb el País Valencià, situat a uns 25 km de la costa, i d'uns quasi 5.000 habitants.

El poble vivia quasi exclusivament de l'agricultura, una agricultura de secà, destinada quasi totalment al cultiu de les oliveres, fins que pels anys 50, i a partir d'uns petits tallers de fusteria, es va anar desenvolupant una important indústria del moble i pinzells que ha transformat el poble en predominantment industrial i ha comportat una forta immigració (més del 40 per cent, principalment d'Andalusia) i un gran salt en la construcció i altres serveis.

Avui el creixement està paralitzat, la crisi industrial afecta considerablement la població, el nombre d'aturats està per sobre del 20 per cent i les perspectives es veuen dubtoses, encara que darrerament sembla haver-hi una lleugera recuperació del sector de la fusta.

Políticament el poble tenia una tradició d'esquerreres ja anterior a la República, quan s'havia construït un local anomenat Centre Obrer on girava l'activitat política d'esquerreres del poble i on van organitzar-se els partits i sindicats sempre en una filosofia de treball unitari, constituint-se també el PSUC l'any 36 i obtenint l'alcaldia repetidament.

El PSUC torna a organitzar-se també pel anys 50, i és a partir del 74-75 que compta amb noves incorporacions, principalment de gent jove, començant a actuar en diversos moviments associatius culturals i sindicals i obtenint una important acceptació per la població, que li atorga uns percentatges sempre propers al 30 per cent a les diverses eleccions, excepte el 28-O, que baixa al 9 per cent, i a les últimes autonòmiques, amb un 16 per cent.

El PSUC obté l'alcaldia el 1979 com a primer partit de l'esquerra, amb els vots dels socialistes, i el 83, després d'una difícil campanya en què col·laboren un centenar d'independents, aconseguim la majoria relativa (36 per cent), un regidor més que el 79 i de nou l'alcaldia, si bé amb l'abstenció socialista, decebuts per no haver guanyat.

En aquests anys, a pesar de les dificultats de governar amb un pacte molt frá-

gil i fins i tot inexistent, el treball portat a terme ha estat important: anar normalitzant el caos urbanístic de la població, dotació dels serveis d'infraestructura totalment inexistents a àmplies zones del casc, ampliació i millora de zones verdes, participació popular en activitats culturals i esportives, dotació de serveis (biblioteca, pista polisportiva, nova casa de la vila, futura llar i residència de jubilats, etcètera) i que ha portat la resta de grups polítics a una col·laboració en la majoria dels temes que treballem, especialment ja dins l'any 84.

Avui l'agrupació local té uns vint-i-cinc militants i la seu és a una dependència del Centre Obrer, recuperat i restaurat de fet (ja que de dret encara no s'ha tomat), on s'ha intentat una aproximació a totes les forces d'esquerra, si bé dificultada per les grans reticències de l'organització socialista.

Si bé l'activitat municipal ens ocupa molt temps, celebrem periòdicament actes de contingut polític intentant la participació de sectors interessats, especialment juvenils (campanyes per la pau, anti-OTAN...)

Les reunions de l'organització són setmanals, i generalment són obertes als simpatitzants que vulguin assistir-hi, i mensualment es fan reunions de caire municipal amb regidors, candidats i membres col·laboradors.

Finalment la composició social dels militants és diversificada: pagesos, treballadors industrials, estudiants, i quant a edat, hi ha un buit entre la gent de trenta a cinquanta anys, precisament el sector en què tenim menys incidència.

Cal dir, però, que també tenim dificultats importants: la pràctica desaparició del moviment sindical, que ha permès tota classe d'actuacions arbitràries al sector empresarial, la reducció de la incidència en el moviment associatiu local i una quasi autolimitació de la tasca a l'activitat municipal que ens fa plantejar, des de la pràctica diària, la necessitat d'obrir-nos novament cap a la societat i presentar la imatge (junt amb la resta del partit) que volem una societat diferent i que som capaços de lluitar per aconseguir-la.

Comitè local del PSUC

Cicle de xerrades a Mollet

El PSUC ha iniciat un conjunt de xerrades-col·loqui amb motiu d'explicar la posició dels comunistes en els temes que avui tenen una transcendència política per al país. Les xerrades realitzades han estat: «El PSUC i l'Acord Econòmic i Social», on va estar present Antoni Gutiérrez. «Espanya i l'ingrés a l'OTAN», a càrrec d'Enrique Curiel, i la darrera ha estat «Els ajuntaments davant la crisi econòmica i social», que comptà amb la presència d'Antoni Farré, alcalde de Sabadell; els dies 6, 16 i 23 de novembre respectivament.

Cal destacar en aquestes xerrades la presència d'Enrique Curiel, vice-secretari general del PCE i membre de la mesa pro-referèndum a Madrid, que realitzà una am-

plia exposició de l'actitud del govern socialista per mantenir-se a l'OTAN. Així com les motivacions que el PCE planteja per no entrar a l'OTAN.

Ressaltà el progressiu incompliment del programa electoral del PSOE sobre el tema de l'OTAN, i va dir que l'estratègia política del govern era d'ajornament del referèndum.

Finalment, quant a l'assistència de gent, podem dir que ha estat modesta però que obre expectatives de treball a partir d'aquests contactes informatius amb amics i simpatitzants del PSUC, així com amb el conjunt d'iniciatives que porta l'agrupació de Mollet.

Josep Torrecillas Moreno

7 è **CONGRÉS** **Participació,** **Reflexió i** **Renovació**

Barcelona, 16, 17, 18 i 19 de març de 1985

PSUC